

மாஸநடை

இறகுநிலை : டாமானிக் ஜெனா

செப்டம்பர் - 1970

நீண்ட
35 சதம்

நிலை, இலக்கிய மாத திதி

எமது வெளியீடுகள்

1. ஆறும் வகுப்பு } ஏழாம் வகுப்பு } எட்டாம் வகுப்பு }	கணிதர் பயிற்சிகள் (முதலாம் பருவத்திற்குரியவை)
2. ஆறும் வகுப்பு } ஏழாம் வகுப்பு } எட்டாம் வகுப்பு }	கணிதப் பயிற்சிகள் (இரண்டாம் பருவத்திற்குரியவை)
3. ஆறும் வகுப்பு } ஏழாம் வகுப்பு } எட்டாம் வகுப்பு }	கணிதப் பயிற்சிகள் (மூன்றாம் பருவத்திற்குரியவை)

ஷ்டி நூல்கள் கல்வித்தினைக்கள் பாடத்திட்ட வழிகாட்டியைத் தழுவித் தயாரிக்கப்பட்டவை

கல்விப் பொதுத் தராதரப்பத்திர (சாதாரணதர)ப் பரிசை

G. C. E. (O/L.)

பகுதி I, II

பரிசைச் சித்திக்கேற்ற

தமிழ் மொழிப் பயிற்சிகள்

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

234, காங்கேசன் துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

மு. தலையசிங்கம்

எழுதிய

போர்ப்பறை

எல்லாப் புத்தகக்கடைகளிலும் கிடைக்கும்

விலை ரூபா 3-50

தொடர்பு கொள்ளும் முகவரி:

மு. தலையசிங்கம்

புங்குடிவெ-11

அட்டை அச்சப்பதிவு: கூட்டுறவு அச்சகம்

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்-கவி
யாதியினைய கலைகளில் - உள்ளம்
அபேட்டென்றும் நடப்பவர் - மிறர்
ஈணநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 4

செப்டம்பர் - 1970

மலர் 28

இந்த மலரில்...

அலூவலகம்?

60, கண்ணாரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

இலங்கையின்
பிரபல படைப்பாளிகள்
எழுதுகின்றனர்

மல்லிகையில் வெளிவரும்
கதைகளிலுள்ள பெயர்களும்,
சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்ட
உரைகளில் வெளிவரும் கருத்து
துக்கஞ்சுக் கட்டுரை ஆசிரியர்
களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

அட்டைப்படம்
ஸெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ்

வாழ்த்துகின்றேம்

எழுத்தாளரும், விமர்சகரும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழக
தமிழ் வரிவுரையாளருமான,

திருநிறை செல்வன்

சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும்

சங்காணை

திரு. காடு வயித்திலிங்கம் அவர்களின் புத்திரி
திருநிறை செல்வி

மல்லிகாதேவி அவர்களுக்கும்

6-9-70-ல் திருமணம் இனிதே நடந்தேறியது.

மணமக்களை இலக்கிய நண்பர்கள் சார்பில் மல்லிகை

வாழ்த்துகின்றது.

- ஆசிரியர்

தமிழ் உலகத்திலேயே

தனித்துவமான

நகைச்சவை இதழ்

சிரித்திரன்

சகல புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்:

'மல்லிகை' க் கான அண்பளிப்பு:

திரு. செ. திருநாவுக்கரசு

மின் பொறியியலாளர்

அரசாங்க மின்சாரசபை,

பதுளை:

25-00

திமிங்கலத்தைப் பிடிக்க

மீன் வலையால் முடியாது!

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் 'மல்லிகை' யில் சிறுபொறி யாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட, 'தென்னிந்தியச் சாக்கடை இலக்கியங்களைத் தடை செய்யுங்கள்!' என்ற இயக்கம் இன்று நாடு முழுவதும் பேரெழுச்சியாக உருவாகியுள்ளது. மிக்க மகிழ்ச்சி எமக்கு. இதற்கு ஆலம் வித்திட்டவர்கள் என்ற முறையில் பெருமைப்படும் நாம், இதற்காகப் போராடி வலுவுட்டியவர்களுடன் இதைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் கஞ்சத்தனம் காட்டவில்லை.

ஒரு பிரச்சினையின் மையக் கருத்தை அறிந்து அனுகும் சாமர்த்தியத்துடன் நாம் அற்கு ஒரு கோடி கொடுத்தபடியால்தான் இன்று அதையொட்டிய சாதக - பாதகமான கருத்து மோதல்கள் நாடு பூராவும் ஏற்பட்டு வருகின்றன. ஒரு நாட்டின் ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழ்நிலைக்கு இப்படியான கருத்துப் போராட்டங்கள் மிக மிகத் தேவை. கருத்து மோதல்கள் இலக்கிய விழிப்பிற்கு ஆக்கந் தரத் தக்கவை. எனவே பற்பல கோணங்களில் தத்தமது கருத்துக்களைச் சொன்னவர்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ நமது கருத்தினது ஆளுகைக்கு உட்பட்டேதான் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். நமது கருத்தின் வலிமையைத்

தான் இது காட்டுகின்றது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இப்படி யான வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற முடியாத சூழ்நிலை யடன் இதை ஒப்பிட்டு நாம் பார்க்க வேண்டும். ஒருசில எழுத்தாளர்களின் மனக்கருத்து, இன்று நாட்டின் மனச்சாட்சியையே உலுப்பிக் குதறும் அளவிற்கு விசுவரூபம் எடுத்துள்ளது. இது முதற் கட்ட வெற்றி.

இப் போராட்ட முறை இங்கு பலருக்குக் கசப்பாக இருக்கலாம். ஏன் கசக்கிறது என்பதும் நமக்குத் தீரியும்.

ஜார்ஜ் மன்னருக்கு, வேல்ஸ் இளவரசருக்கும், வாழ்த்துப் பா பாடியவர்கள், தமது ராஜ விசுவாசத்தை மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியாரின் பிரதிநிதியான கவர்னர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தவர்கள், நிலப் பிரபுத்துவச் சக்திகளான சாதி, மத அமைப்பைத் தூண்டி விட்டவர்கள், முதலாளித்துவத்திற்குச் சாதகமாக இனவெறியை, மொழி வெறியை உசப்பி விட்டவர்கள்தான் இன்று தமிழ் மக்கள் முன்னால் இன்னொரு வேஷ்ததுடன் வருகிறார்கள் என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும்.

சென்ற தேர்தவில் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டு, உதறி எறியப்பட்டுவிட்ட சில அரிசியல் கோமாளி கள் இப் பிரச்சினையில் ஸாபம் தட்டப் பார்ப்பதும், இலக்கியப் பாசாங்குக் காரர்கள், ‘முன்னால் பார்த்தால் செட்டியார் குதிரை மாதிரியும், பின்னால் பார்த்தால் திருடனுடைய குதிரை போலவும் காணப்படுவதாக’ குட்டிக் கதைகள் சொல்லிக் குட்டை குழப்ப முனைவதும், பச்கப் பாட்டுப் பாடும் சில இரண்டுங் கெட்டான் பேரவழிகள் இக் கோஷத்தின் பின்னால் ஏதோ துவேஷம் இருப்பதாகக் கதை கட்டி விடுவதும் நமக்குப் புதிதான ஒன்றல்ல. இவை அனைத்தையும் நாம் எதிர்பார்த்தோம்; இன்னும் எதிர்பார்க்கின்றோம். அதனால் நமது போராட்டம் ஓயாது.

ஆழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு தமிழகத்துக் குப்பைகள்தான் வளமுட்டுகின்றன எனக் குப்பையைக் கிளறிக் கிளறியே ருசி கண்டவர்கள் இன்று கருத்துத் தெரிவிக்க முன்வந்துள்ளனர். ஏனெனில் அங்குள்ள சாக்கடைச் சரக்கு வியாபாரிகளுக்கும் இவர்களுக்கும் ஒட்டுண்ணி உறவு இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதுவும் எமக்குத் தெரியும்.

இங்குள்ள சில தமிழ்ச் சினிமாப்படத் திமிங்கலங்களுக்கும் இந்தப் பெனங்கும் பெரிய தலைவர்களான கனவான்களுக்கும் எந்தெந்த வகையில் உறவு முறைகள் இருந்து வந்துள்ளன என்பதை இந்த நாட்டில் தமிழ்ச் சினிமாப்படம் தயாரித்த தேசாபிமானம்மிக்க நண்பர்கள் நெஞ்சு வெடிக்கச் சொல்லியழுத வரலாறுகள் நமக்கு ஏற்கனவே தெரியும். நாட்டிலும் இது பகிரங்க ரகசியம்.

நமது உள்ளூர்த் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் திரையிட்டபொழுதெல்லாம் பிரபல இரு திலகங்களின் படங்களைப் பக்கத்துப் பக்கத்துத் திரைகளில் திரையிட்டு நமது ஆக்கங்களைக் கழுத்தைப்

பிடித்துத் திருகிச் சாகடித்தபொழுது இக் கணவான்கள் தமது வாயைத் திறந்து இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்களா?

அல்லது -

நமது நல்லை நகர் நாவலருக்குச் சென்னையில் திட்டமிட்டு இருட்டிடப்புச் செய்யப்பட்ட பொழுது இந்தச் சென்னைத் தமிழ் வீரக் காவலர்கள் தமது மணிமாருடன் ஹாவிவெட் படங்கள் பார்த்துக்கொண்டு காலத்தைக் கழித்தார்களா என்றும் நாம் கேட்க விரும்புகின்றோம்.

நமது நாவலனுக்குச் செய்யப்பட்ட சிலை இருட்டிடப்புப் பற்றி வாயே திறக்காத இந்தத் தேசபக்தியற்ற பரதேசிக் கூட்டம் இன்று பெட்டை நாயைப்போல, வீட்டு வெலிக்குள் நின்று வரட்டுக் குரைப்புக் குரைக்க முயல்கின்றது.

தமிழுக்காகப் போராடுவோம் என எங்கேயோ இருக்கும் இறக்குமதித் தமிழுக்காக வக்காலத்து வாங்கும் இந்த ஆங்கில மோக அப்புக்காத்துத் துரைமார்கள் இதுவரை ஏதாவது தமிழ் இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றைத்தானும் வெளியிட முண்டத்துண்டா? அல்லது முண்டது செயலாற்ற முற்பட்டதுண்டா?

பாரதி பாடவில் சில அடிகளை அரசியல் மேடைகளில் பாவித்து அரசியல் லாபம் எடுப்பது தமிழ்த் தொண்டல்ல. பச்சைச் சந்தர்ப் பவாதம். பாரதி பாம்பரையை இங்கு உருவாக்க வேண்டும். புதுமைப் பித்தன் வழித்தோன்றல்களை நமது நாட்டில் நாம் தோற்றுவிக்க முன்முயற்சி எடுத்துப் பாடுபட வேண்டும்.

அந்தப் போராட்டத்தின் முதல் அம்சமே ‘அழுக்குகள் தடை செய்யப்பட வேண்டும்’ என்ற நமது கோஷம்.

இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் ஆஸ்திரேவியாவும் ஆங்கில மொழியைத்தான் தமது தாய் மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும் இவற்றினது தனித்துவ சலை, இலங்கியங்களும் அபிலாசை களும் வேறு வேறு என்பதை இந்த மர மண்டையர்கள் தாம் வணங்கும் அந்த ஆங்கில மொழியில் இருந்தே புறிந்து கொள்ளலாமே! பின்னர் என்னத்தைத்தான் படித்துக் கீழிக்கிறோர்கள்?

ஒரு காலத்தில் இதே பிரச்சினை அமெரிக்காவிலும் எழுந்த துண்டு. இங்கிலாந்திலிருந்து வெளிவந்த புத்தக - சஞ்சிகைகளின் ஆதிக்கம் அமெரிக்க மக்களை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டிருந்த காலம் அக்காலம். இப்படியான ஒரு குரல் எழும்பியதும் அமெரிக்க மக்களின் ஆங்கிலக் கலாச்சாரமே அழிந்து ஒழிந்து போய்விடும் என ஆங்கிலேயர்கள் தர்மோபதேசம் செய்தார்கள். சில அமெரிக்கக் கையாலாகாதவர்கள் இங்குபோல் அங்கும் தமது திருவாயைத் திறந்து கருத்துக் கூறினார்கள். நாலு கிழமைகளுக்குள் ‘மிகச் சிறந்த ஆங்கில நூல்கள்’ சஞ்சிகைகள் பிரிட்டனில்

இருந்து இங்கு வந்துவிடும். நமக்கேன் இந்த வீண சிரமங்கள் எல்லாம் என்றார்களாம். இன்று இங்கு தாய்நாடு கோழுப் போடுபவர்களைப் போலத்தான் அன்றும் அங்கு இருந்து கூப்பாடு போட்டனர்.

இன்று நோபல் பரிசு பெறும் பலர் இங்கிலாந்து நாட்டு எழுத்தாளர்களை விட, அமெரிக்கர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அத்துடன் அவர்களில் பலர் அமெரிக்காவின் ஆதிக்க வெறியையும் வியட்நாம் மிலேசுசத் தனத்தையும் கண்டிக்கும் முற்போக்கு இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டு உழைத்து வருகின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே நாம் முதன் முதலில் துணிந்து சொன்னபடி இலக்கி யத்திற்கு நோபல் பரிசு பெறும் தமிழன் நிச்சயம் இலங்கையனு கத்தான் இருப்பான் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றோம்.

மிகச் சிறந்த தமிழகத்து எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் நன்பர்களும் நம்மைப் புரிந்து வைத்திருக்கின்றனர் என்பதை இவர்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதுதான் பரிதாபத்திற்கு இடமானது.

இருளால் ஏற்பட்ட அறியாமையை விட, இருளை வளர்க்கும் அறியாமைக்கு எதிராகப் போர் தொடுப்பது நமது உடனடிக் கடமை.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எட்டயபுரம் பாரதி விழாவில் 'தினத் தந்தியைத் தடைசெய்!' என்று தீர்மானம் போட்ட தமிழகத்து நன்பர்களின் போராட்டப் பாதையே நமது பாதை என்பதையும் இந்தக் கட்டத்தில் நாம் தெளிவு படுத்திக் கூற விரும்புகின்றோம்.

நமது கருத்துக்கள் யார்மீதும் துவேஷம்கற்பிக்க எழுந்தவையல்ல தமிழகத்துத் தரமான எழுத்தாளர்களும் இந்த வர்த்தகப் பத்தி ரிகைகளின் கிடுக்கிப் பிடிக்குள் சிக்கிச் சீரழிந்து போகின்றனர். அல்லது இருட்டிடப்படுச் செய்து மறைக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இது நமது போராட்டம் மாத்திரமல்ல; தமிழகத்து முற்போக்குக் கலைஞர்களின் போராட்டமும் இதுவேதான்.

எனவே பறந்து பட்ட இப் போராட்டத்தில் படைப்பாளிகளாகிய நாம் ஓரணியில் நிற்கின்றோம் என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.

சமூகத்துச் சங்கிகைகளின் வளர்ச்சிக்காக அல்லது பொருளாதார அரசியல் காரணங்களுக்காக மாத்திரம் நாம் போராடவில்லை. நாமே நமது சோந்தக் கால்களில் நிற்க வேண்டும். இரவஸ் கால்களில் நிற்கப் பழகுங்கள் எனச் சொல்பவர்கள் நமது தாய்த்

திருநாட்டின் ஜென்மச் சத்துராதிகள் என்பது நமது எண்ணம்: இது வேறெந்த நாட்டிற்கும் விரோதமானதல்ல. நமது சிங்களச் சகோதரர்கள் இலக்கியம், சினிமா, நாடகம், ஓவியம் போன்ற கலைகளில் பிரமிக்கத்தக்கதாக முன்னேறி வந்துள்ளனர். சர்வதேசப் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளனர். இதற்கு மாறுக ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் சென்னையில் இருந்து வெளிவரும் செருப்புத்துடைக் கக்கூடத் தகுதியற் சஞ்சிகைகளுக்குப் பஜகோவிந்தம் பாடுவ தைத் தமது ஜென்ம சாபல்யமாகக் கருதித் துதி பாடுவதின் முனைகின்றனர். இந்த முனைப்பு நம்மை இந்த நாட்டில் நாடியற் றவர்களாக்கி விடும் என அங்குகின்றோம். இப்பொழுது சில பெரியமனிதர்கள் நமது நாடு கலை இலக்கியப் பாஸ்வனம் எனக்கூறத் தொடங்கியுள்ளனர். இன்னும் 10 ஆண்டுகளுக்குப் பின் எனர், சிங்களச் சகோதரர்களின் பிரமிக்கத்தக்க ஆங்க வளர்ச் சிக்கு முன்னால் தாக்குப்பிடித்து நாழும் நமது பங்கை கலை, இலக்கியத் துறைக்கு ஆற்ற முடியாது போனால் நாம் இங்கு வாழ்ந்துதான் என்ன பிரயோசனம்? நமது தனித்துவத்தைப் பேணி நாழும் இந்த நாட்டில் சுயமரியாதையுள்ள மொழிபேசும் மக்கள் என்பதை நாம் நிறுபிக்க வேண்டும். இது நமது சமுதாயக் கடமையுங்கூட. எனவேதான் நமது சொந்தக் கலை இலக்கியங்களை இந்த மண்ணில் நாமே உருவாக்குவோம் என முனைந்து செயலாற்றுகின்றோம். இது தவறென்றால் இந்த நாட்டில் நாம் பிறந்ததே தவறென்றல்லவா ஆகிவிடும்! இதற்கு இடஞ்சலாக உள்ள சகல இறக்குமதிச் சாக்கடைகளையும் தடைசெய்யுங்கள் என நாம் நெஞ்சு நிமிர்த்திக் கோருகிறோம். விரும்பியோ விரும்பாமலோ தமிழகத்துத் தாக்கம் நம்மைத் தினசரி பங்கப்படுத்து கீண்றது. அதற்காகவே ‘தமிழகத்து’ என்ற அடைமொழியைச் சேர்க்கின்றோமே தவிர, வேறெந்த நாட்டின் மீதும் துவேஷத்தி னல்ல என்பதையும் மீண்டும் கூறிக்கொள்ளுகின்றோம்.

நமக்குச் சில புத்திமதிகளைச் சொல்ல ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்தோடி வந்தனர் இரு பிரபல சஞ்சிகைகளின் பிரதிநிதிகள். இவர்கள் கொழும்பில் பலரைத் தளிக்கின்து உள்ளனராம். நாம் திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றோம், இது நமது உள்ளாட்டுப் பிரச்சினை. வர்த்தகச் சூதாடிகளுக்கு இங்கென்ன வேலை? உடனடியாக இத் தேச விரோதத்துக்கு சக்திகளின் ‘பாஸ்போட்டை’ப் பறித்துக் கொண்டு நாட்டைவிட்டே விரட்டியிருக்கவேண்டும் இவர்களோ! நாம் விழிப்புடன் இருந்தால்தான் இது சாத்தியமாகும்.

நமக்கு உபதேசம் புரிய வந்த இந்த ஞானசிரியர்கள் தங்களுது அரசாங்கத்தைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். இலங்கையிலிருந்து ஒரேயொரு பத்திரிகையைக்கூட இந்தியாவில் விற்பனை செய்ய இந்திய அரசாங்கம் தடைசெய்துள்ளதே. இது தெரியாதா, இவர்களுக்கு? அந்தத் தடையைத் தகர்க்க இவர்கள் ஏன் பாடு படக் கூடாது?

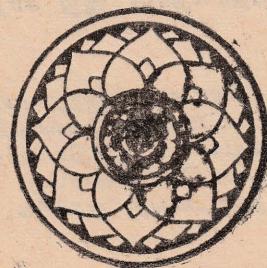
உங்களது பண வருவாயில் அடி விழுந்தவுடன்தான், சமூத் திற்குக் கலைப்பாலம் அமைக்க ஓடோடி வருகிறீர்கள்!

விழித்துவிட்ட சமூத்து மக்களினது தலையிலும் மலேஸிய மக்களினது தலையிலும் இனிமேலூம் மின்காப் அரைக்க முடியாது என்பதைத் தயவுசெய்து தமிழகத்து வர்த்தக இலக்கியக் கூட்டம் புரிந்து கொள்வது அவர்களுக்கு நல்லது. இல்லாத போன்ற நஷ்டமாடவது நாமல்ல என்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

குரன் திருவிழாவில் - குர சம்ஹார தினத்தில் - கப்பிரமணிய சவாமியின் வேலாயும் முன்னே போகப் போக குரன் பின்னடிக் கிற மாதிரி, நமது ஐனநாயகக் கோஷம் முன்னேற முன்னேற இலங்கையிலிருந்து மாத்திரமல்ல, மலேஸியாவிலிருந்தும், மற்றும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருந்தும், முடிவாக தமிழகத்து மக்களிடமிருந்தும் தனிமைப்பட்டு ஒழிக்கப்பட்டு விடுவார்கள் இந்தச் சாக்கடைக் கும்பலகள் என்பது தின்னனம்.

நமது பொது எதிரியின் பலத்தை நாம் குறைத்து மதிப்பிடத் தயாராகயில்லை. பல கோணங்களில் தனது விஷக் கரங்களைப் பரப்பி வரும் இந்தச் சர்வதேச வர்த்தகக் கூட்டத்தின் பின்னணியும், அதனது அரசியல் கருத்துக்களும், வர்க்க உறவுகளும் நமக்குத் தெரியாததல்ல.

- எனவே நமது சாதனங்களைப் பலப்படுத்துவோம். நமது விழிப்பை உழூர் நிலைப்படுத்துவோம்; நமது கோஷத்தின் ஐனநாயகத் தனிமையை மக்கள் பகுதிக்கு எடுத்துச் செலவோம்!

விடுதலை கருத்து

“விடுதலையும் புதிய எல்லை கரும்” கட்டுரைத் தொடர் சுவையாக இருந்தது.

இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் ஒரு சலசலப்பை இலக்கிய உலகில் நிச்சயம் ஏற்படுத்தும் என்னான் ஆரம்பத்திலேயே எதிர்பார்த்ததுதான் - சர்ச்சைக்குரிய பிரசினைகளும் எழும் என்பதும் எதிர்பார்த்ததுதான்.

முதற் கட்டுரைகளில் இருந்த ஆழமும் அமைதியும் என்னுடைய இந்த எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்திற்று. ஆனால், கடைசிக்கட்டுரை பெரிய ஏழாற்றத்தை (என்னிப் பொறுத்தவரை) த்தான் அளித்திருக்கிறது.

சல சலப்பும், சர்ச்சையும் எதிர்பார்த்த ரூபத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

முதற் கட்டுரையிலேயே ‘விடுதலை’யை அளித்தவர், புதிய எல்லைகளைத் தெளிவாகக் காட்டத்தவறிவிட்டார் என்றே நினைக்கிறேன்.

புதிய எல்லைகள் பற்றி இறுதிக்கட்டுரையில் நிறையப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால்... இதுதான், எனத் தெட்டத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய இடத்தில், தெளிவும் தீர்க்கமும் இல்லை.

அஸ்திவார - தள - வேலைகளில், காட்டிய நேர்த்தியும் தெளிவும் சுவர்-விதான் அமைப்புகளில் காணும். ஏனோ? இந்த இதழோடு முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரமா - அல்லது ‘இவன்கள்’ போர்ப்பறைக்காக காத்திருக்கட்டுமே என்ற நினைப்பா - அல்லது ஆசிரியருக்கே இன்னும் பார்வை தீட்சன்யமாக வில்லையா?

என்னவோ, அது மு. த. வுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

கட்டுரை மூலம் சில முடிவுகளைத் தருகிறார். மு. த. சிறந்த இலக்கியம்: மார்க்சீயக் கண்ணேட்டத்தில் அமைந்தவை

தான் இதுவரை வெளி
யானவையிற் சிறந்தவை.

பத்திரிகைகள்:

தமிழகத்தில்: தாமரை.
இங்கு: மல்லிகை.

எழுத்தாளர்கள்:

தமிழகத்தில்: ஜெயகாந்
தன்.

சிறிது மார்ஜினேடு
மெளனி.

இங்கு: பட்டியலில் பலர்
இருப்பினும் தேறியவர்
இருவரே. கணேசவிங்கன்
கைலாசபதி.

மார்க்சியக் கண்ணேட்ட
மற்ற படைப்புக்களையெல்லாம்
செல்லாக்காசாக்கியவர், மார்க்சியக்
கண்ணேட்ட முடையன
வும் இனிச் செல்லாக்காசாகிய
விடும் உங்கள் என எச்சரிக்கிறார்.

இன்றை விஞ்ஞானப் போக்
குக்குப் பொருந்தாத தத்துவம்
மார்க்சியம்.

தனித்தெடுத்துத் தட்டிக்
கொடுத்த கணேசவிங்கணையும்,
கைலாசபதியையும் ‘எந்தவிதப்
புரட்சிச் செய்திகளையும் காணத்
தெரியாதவர்களாகவும் காணத்
தகுதியற்றவர்களாகவும், தயா
ரற்றவர்களாகவுமே இருக்கின்
றனர்’ என்று தகடுகட்டி
‘டோஸ்’ கொடுக்கிறார்.

நாளைக்கு உதவாக்கரையா
கப் போகப்போகிறவைகளையும்
போகிறவர்களையும், இன்றை
யச் சிறப்பாக எப்படி ஏற்றுக்
கொள்வது?

வீமர்சகனும் - கட்சிக்கார
னும் சமூக அரசியல் தத்துவக்
காரனும்... தாங்களே திசை
காட்டிக் கலைஞர்களைக் கட்டா
யப்படுத்த முயலக்கூடாது ...
என்ற தளையசிங்கக் கர்ஜினை
மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது.

ஆனால் கோஷமெழுப்புகிற
வரே இந்த இலக்கணத்திலிருந்து
பிறழ்ந்து எத்தனையோபேரை
வெட்டித் தள்ளியிருக்கிறார்-தள்ள
எழுயற்சிக்கிறார் என்பதை
நினைக்கும்போது ஏமாற்றமாக
இருக்கிறது.

புதிய எல்லை எது?

ஜடம் முந்தியா, பேர்ஞான
நன்வுநிலை முந்தியா? இந்தக்
கேள்விக்குப் பெறப்போகும்
விடைதான் புதிய எல்லை என
மு. த. சூருகிறார் என நினைக்
கிறேன். (மார்க்ஸ் - டார்வின்
வகையறாவினருக்கு முந்தியே
உள்ள பிரசினையில்லையா இது!)

‘விஞ்ஞானம், வர வர சமய
நூனத்தை ஆமோதிப்பதாகவே
மாறிவருகிறது.’

‘விஞ்ஞானம், சமய ஞானி
களின் ஞானத்தையும் அவர்கள்
எது யோக முறைகளையும் ஆரா
யவேண்டி வரும். அந்த நிலையில்
மார்க்சியம், புதுத்தத்துவத்
தால் விழுங்கப்போவதுபோல்,
விஞ்ஞானமே சமயஞானத்தால்
விழுங்கப்படும்.

‘இனிவரும் தத்துவம் மார்க்சியத்தை மட்டுமல்ல முழு விஞ்ஞானத்தையும், மாற்றியமைக்க

வேண்டிய தத்துவமாக இருக்க வேண்டியிருக்கும்.

‘உண்மையான சமய ஞானம்தான் உண்மையான பொது உடமைக்குத்தளமாக அமையும்.’

‘...பேர்மன நிலைக்கு பரிணமம் தாவப்போகிறது. ...விஞானமய கோச நிலைக்கு மனி தன் உயர்வான்.’

சமயத் தத்துவம்தான் இறுதியானது. உன்மையானது என்ற முடிவு தெரிகிறது இந்தக் கோஷங்கள் மூலம் காந்தியராமராஜ்யமும், வினாபாசர் வோதயமும் புதிய எல்லைக்குத் துள்ளி வருகின்றன.

பொன்னம்பலத்தாரின் ‘அது’வும், ஜெயகாந்தனின் ‘பிரம்மோபதேசம்’ வகையறு

வும், புதிய எல்லைகளைத் தொடுவதாகக் கூறுகிறோர். (அது சரிதானே! என்ற பிரமை தட்டுகிறது)

ஆருங்கட்டுரையில், அரவிந்தம், பிரமஞானம் - சமரச சன்மார்க்கம் - த்வைத் அத்வைதம்-ஜாம் - சக்தி கோசங்கள் (கோஷங்கள் அல்ல) ஒலிக்கின்றன.

கட்டுரையைப் பூராவும் வரிவிடாமல் இரண்டுமுறை படிக்கவைத்துவிட்டார் தன் சொல்வன்மையினால்! - ஆனால்... லேசாகத் தலை சுற்றியது உண்மைதான்.

இந்தப் புதிய எல்லைகள் பற்றியாரேனும் விஞானமாக அல்லது வேதாந்தமாக விரித்துரைக்க முன்வந்தால் நல்லது

ஆ. குருசுவாமி

மல்லிகை இதழில் வெளியான திரு. மு. தலையசிங்கம் அவர்களின் இறுதிக்கட்டுரையை வாசித்துப் பார்த்தேன் ‘கனமான’ கட்டுரை: சில சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சில இடங்களில் புரியவுமில்லை. ஆனால் நம்முடைய தற்போதைய சமூகப் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து விளக்கும் கட்டுரைகள் ‘மல்லிகை’ இதழில் அதிகம் வருதல் பயனுள்ளதாகும். அந்தவகையில் ஆழமாகச் சிந்திப்போரிடமிருந்து விடயங்கள் பெற்றுப் பிரசரிப்பீர்களென நம்புகின்றேன்.

ச. மகாலிங்கம்

— உண்டியலில் —

— அம்பி —

உண்டியலிற் சிக்கி
ஓல மிடுகின்றேன்
அண்டை அயலில்
அறிவுள்ளோர் கேள்ரோ

கோயிலுக்குச் சென்று
கொடுங்கள் வரமென்று
வாய்நிறைய வேண்டி
வரங்கேட்டு நின்றெருவன்

ஈசனடி போற்றி
இதயத் துடிப்படக்கும்
ஒதையுடன் என்னை
ஒட்டையிலே போட்டுவிட்டான்.

உண்டியலிற் சிக்கி
உடல்மாய்ந்து நிற்கின்றேன்
அண்டை அயலில்
அறிவுள்ளோர் கேள்ரோ

பாதையிலே நின்று
பதியில் துடித்தவர்கள்
வேதனையில் ஓடி
வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்தும்

ஒற்றைச் சதங்கொடுக்க
உள்ளாம் இனங்காதோன்
பற்றி எனை எடுத்துப்
'பகா'வாய் எறிந்துவிட்டான்.

தாயில்லாப் பின்னை
தவித்துத் தவித்தமுதான்
வாயில்லா ஏழை
வயிற்றைப் பிடித்தமுதான்.

பாலில்லா நெஞ்சைப்
பற்றிச் சிகிமுக்க
நாலில்லாத் தாயாள்
நொந்து மடிந்தமுதாள்

இன்னும் பலபேர்
இறைவன் பெயராலே
என்னைத் தொடர்ந்தும்
இறுகப் பிடித்திருந்தான்.

உண்டியலில் ஈற்றில்
உத்தமனீர் போட்டின்பு
கண்டவழிக் காட்சி
கசக்கி வதைக்கிறதே

நெக்கித் துருப்பிடித்தும்
நீநான் சிறையிருந்தும்
பக்கத்தே பலபேர்
பயத்திற்கிடக்கின்றார்

அண்டை அயலில்
அறிவுள்ளோர் கேள்வோ
உண்டியலிற் சிக்கி
ஒல மிகுகின்றேன்-

மல்லிகை

ஆசிரியர்: டொயின்கீ ஜிலா

கலை
நூல்க்கை
மாதாந்திரம்

60. கிளிதூரம்பார்வீ, யாழில்பாளை

சமத்துத்
தமிழ் இலக்கிய
வளர்ச்சிக்கு
இடையருதுகடந்த
நான்காண்டுகளாக
போராடி வரும்
இதழ்
'மல்லிகை'
உங்களது சந்தாவை
உடன்
அனுப்பி வையுங்கள்
ஆண்டுச் சந்தா
ரூபா 5-00

நா
 ட
 க
 ம

டு
 வ
 து

டு
 வ
 து?

'நாடகம் எழுதுவது என்ன
 பிரமாதம்? இடதுபுறம் பேச
 கின்ற பாத்திரத்தின் பெயரை
 எழுத வேண்டும். வலதுபுறம்
 அந்தப் பாத்திரம் பேசவதை
 எழுத வேண்டும். அவ்வளவு
 தான், என்று ஒருமுறை ஒருவர்
 வேடிக்கையாகச் சொன்னார்.

ஓரளவுக்கு இது உண்மை
 தான். எனினும் ஓரளவுக்குத்
 தான். இதனால் இதனையே நான்
 தலைமாற்றி வலதுபுறம் பாத்திர
 தில் பாத்திரம் பேசவதையும்
 எழுத வேண்டுமென்று சொல்
 வதாக எண்ணிக் கொள்ளாதீர
 கள். நான் சொல்லப்போவது
 வேறு: மிகவும் முக்கியமானது.

முதன் முதலில் உங்களுக்கு
 நாடகத்துறையில் எல்லையற்ற
 ஈடுபாடு இருக்கவேண்டும். அத்
 தகைய ஈடுபாடு இல்லாவிட்ட
 டால் எதையும் சாதிக்க முடிவு

யாது. உண்மையான நாடகம்
 எப்போதுமே எளிமை வாய்ந
 தது; மேலும் அது எளிமையான
 இதயம் கொண்ட; சற்றே கரடு
 முரடானது; சமயங்களில் நொய்
 மையும் வாய்ந்தது. அது பரிபூரணமான நம்பிக்கையையும்
 எதிர்பார்க்கிறது. எனவே எளிமைக்கு வெகுதூரமாகவுள்ள
 இந்தக் காலத்தில் எளிமையைப்
 பாதுகாப்பது என்பது எவருக்கும்,
 குறிப்பாக ஒரு நாடக ஆசிரியருக்கு, எளிதான் காரியமல்ல என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்
 கொள்ளீர்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

இரண்டாவது, நாடகாசிரியர் தொட்டால் சினாங்கியாக இருக்க முடியாது. சிலருக்கு
 இதுவும்கூட அத்தனை எளிதான் காரியம் அல்ல. நீங்கள் எழுதி யுள்ளநாடகத்துக்கு ஏகோபித்த வரவேற்பு இல்லாது போகக்

கூடும் என்று தெரிந்தாலும் உங்கள் உறுதியும் ஊக்கமும் தளரக்கூடாது. எவ்விதத்திலும் அது உங்களுக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கக் கூடாது. நீங்கள் தீமையை அம்பவப்படுத்தினால், அதனால் எவர் மனத்தையாவது புண்படுத்தாதிருக்க முடியாது. தெருவில் நின்றுகொண்டு வெறுமனே ‘முட்டாள்!’ என்று நாம் கத்தினால், யாராவது ஒருவன் திரும்பி நின்று ‘என்னை என்றாகிறோ?’ என்று சீறி விழக்கூடும்; சமயங்களில் அவன் இன்னும் மோசமாகக்கூட உங்களிடம் நடந்து கொள்ளக் கூடும். ஆயினும் உங்கள் நாடகம் எல்லோருக்கும் ஏமாற்றம் அளித்து விடாது. சிலர் அதனைக் கண்டு கோபப்படக்கூடும். வேறுசிலர் அதனை விரும்பவும் செய்வர். அவர்கள் நண்பர்கள். தமக்கு உதவிகரமாக இருந்ததற்காக அவர்கள் நன்றி செலுத்துவார்கள்.

நாடகம் எழுதுவது அத்தனை எளிதல்ல என்பதற்குரிய முன்றுவது காரணம் அதனை நடிப்பது நடிகர்களே தவிர நீங்கள்லல் என்பதுதான். நடிகர் கருக்கு டைரக்டர்கள் உதவுவார்கள். வாழ்க்கையைப் பற்றியும் மக்களைப் பற்றியும் உலகைப் பற்றியும் அவர்களுக்குத் தத்தம் சொந்தக் கருத்துக்கள் உண்டு. இதனால் ஒருவளை நீங்கள் அவர்களுக்குக்கூறும் ஆலோசனைகளை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளாமலும் போகலாம். இதனைக் கண்டு மனக் கலக்கம் அடைய

வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் கூறுவதே சரி என்றும் தெரியவரலாம். மேலும் இது விஷயத்தில் நீங்கள் பொறுமையோடும் இருக்க வேண்டும். இதுவும் அத்தனை எளிதான் காரியமல்ல.

இறுதியாக ரசிகர்கள் விஷயம். ரசிகர்களை மகிழ்விப்பது என்பதும் அத்தனை எளிதான் காரியமல்ல. ரசிகர் என்பவர் மாறுபடும் தன்மையுடையவர். சிலசமயம் அவர் சலனப்புத்தி கொண்டவராகவும் இருப்பார். நீங்கள் வாழ்வைக் காண்பதைப் போலவே ரசிகர் எப்போதும் வாழ்வை நோக்குவதில்லை. இதனைக் கண்டு மனம் தளராதீர்கள். நாடகக் காட்சி என்பது நாடகாசிரியருக்கும் சபையோருக்கும் நடக்கும் குண்டிச் சண்டைதான். இதில் வலுத்தவனே வெல்வான். வலிமை மிக்கவனே அடுத்தவனுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பான். எனவே பாடம்போதிக்க முனையும் நீங்கள் பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும்தெரிந்திருக்க வேண்டும். இதுவும் எளிதான் காரியமல்ல.

சில சமயங்களில் விமர்சகர் கூறுவதை ரசிகர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். விமர்சகரோ ரசிகருக்கு அழகியல் ரசனையனர்ச்சியே போதாது என்று குற்றம் சாட்டுவர். நாடகாசிரியர் இருதரப்பாரின் கருத்துக்களையும் கேட்கவேண்டும். ஏனையவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் நேரமையானவர்களையே நாடகாசி

ரியர் தமது நண்பர்களாகத் தேர் ந் தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நான் இருபது வயதில் நாடகங்கள் எழுதத் தொடங்கினேன் அந்தக் காலத்தில் நான் நேர் மையும் எளிமையும் வாய்ந்தவுடைய இருந்தேன்; எனது பாத்தி ரங்களை நல்லவர்களாகவோ தீயவர்களாகவோ படைத்தேன் அதன்பின் எவ்வளவோ காலம் ஓடிவிட்டது. நாடக ரசிகரும் வளர்ச்சி யடைந்திருக்கிறார்கள்; தமக்குத் தாமே சிந்தித்துப் பார்க்கவும் விரும்புகிறார், எனவே நாம் அவரது மனப் போக்குக் கும் இடம் கொடுத்து, முன்னைக் காட்டிலும் நாசூக்காசவும் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. எனது உதவி எதுவும் இல்லாமலே எனது கருத்தில் உள்ள முடிவுக்கு ரசிகர் தானே வரும் விதத்தில் தான் நான் இப்போது எழுத முயல்கிறேன். இதனை மிகுந்த உத்தித் திறனேடு, அதாவது வெளியே தீரியாத விதத்தில் நாடகாசிரியர்செய்கிறார். இதனை எந்த அளவுக்கு அவர் திறம்படச் செய்கிறாரோ அந்த அளவுக்கு அவரது தொழில் திறமையும் மேலோங்குகிறது. ஆயினும் தூர்ப்பாக்கிய வசமாக சில சமயங்களில் விமர்சகர்கள் ரசிகர்களின் தரத்தைக் காட்டிலும் பின்தங்கிய தரத்தில் உள்ளனர்.

இத்தகைய விமர்சகர் ஒரு வர் என்னை நோக்கிக் கோபத் தோடு இவ்வாறு கேட்கிறார்: ‘மன்னியங்கள். உங்கள் நாடகத்தில் கதாநாயகனாக வரும்

இந்த அருக்கையற்ற பேர்வழி யைப் பற்றி உங்களது கண்ணேட்டம் - அதாவது ஆசிரியருடைய கண்ணேட்டம் - என்ன என்பதை நாங்கள் காணவில் கிடையே. இந்த இழிப்ரவியை எல்லாக் குற்றங்களிலிருந்தும் ஏன் தப்பிக்கச் செய்கிறீர்கள்?’

‘அந்த நபர் ஓர் இழிப்ரவியிலதான் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’ என்றுதான் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் எனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. ஒரு விஷயத்தில் நான் விடாப்பிடியால் கருத்தைக் கொண்டவன். அதாவது உங்கள் கதாநாயகனைப் பற்றிய உங்கள் கண்ணேட்டம் என்ன என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவது, நாடக ரசிகரின்பால் நீங்கள் போதிய மதிப்புக் காட்டாததையே புலப்படுத்துகிறது. ஒரு நாடகத்தில் நியாயவாணிகள் யார் என்பதைக் கண்டறியவும், குற்றவாளிகளைக் கண்டிக்கவும் மக்கள் துடியாய்த் துடிக்கின்றபோது, உண்மையான நாடகம் அதன் மகத்துவத்தையே இழக்கத் தொடங்குகிறது. நாடகத்தின் மையமாக விளங்கும் பாத்திரம் எத்தகையது, வரவேற்கத் தக்க பாத்திரமா, ஒதுக்கவேண்டிய பாத்திரமா என்பது பிரச்சினையல்ல. அந்தப் பாத்திரத்தின் வாழ்க்கை நமக்கு எவ்வளவு தூரத்துக்கு அறிலுட்டுவதாக உள்ளது என்பதுதான் முக்கியம்.

ஒரு பாத்திரத்தைப்பற்றிய நாடகமொன்றை எழுத முனையும்போது எனக்கேற்படும் முதல்

என்னைம், அவன் தன்னைத்தானே உணர்ந்து கொள்வதற்கு அவனுக்கு உதவ வேண்டும் என்பதுதான். ஸட்சியக் கதாநாயகனுக்கு எனது உதவி தேவையில்லை என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

பாத்திரங்களுக்காகச் சஞ்சலப்படும் உணர்ச்சியை நாடகரசிகர் பெறக்கூடாது. மாருகரசிகர் தனக்குத் தானே சஞ்சலப்பட வேண்டும். கொலை நிகழ்ந்த இடமானது கொலையாளியை மீண்டும் மீண்டும் தன்பால் ஈர்த்து வருவதைப் போன்று, உண்மையான நாடகமும் ரசிகரை நெடுநாள்வரையிலும் தம்முன் தாமே சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் விதத்தில் அவரை ஈர்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். மனத்துக்கு இதமளிக்கும் நாடகங்களும் உண்டு: மனத்தைச் சஞ்சலிக்கச் செய்யும் நாடகங்களும் உண்டு. நானே இவற்றில் இரண்டாவது வகை நாடகப் படைப்பில்தான் முற்றிலும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளேன். தனக்குத்தானே சஞ்சலப்படுவது, தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்காகச் சஞ்சலப்படுவது, ஒருவரது வாழ்க்கையைக் கண்டு சஞ்சலப்படுவது - இத்தகைய உணர்ச்சியைத்தான் நான் எனது நாடக ரசிகர்களின் உள்ளத்தில் எழுப்ப விரும்புகிறேன்.

நாடகாசிரியர் தமது பாத்திரங்களைப் பற்றி எவ்வளவோ விஷயங்களை அனுமானித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது

என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர் அனுமானித்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்: அவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது. இது அடிப்படையான விஷயமாகும்: நாடகாசிரியர் அனுமானித்துக்கொள்ளும்போது, ரசிகர் அவற்றைத் தாமே கண்டறிந்துகொள்கிறார். ஆனால் ரசிகர் வெறுமனே போரடித்தும் போய் செயலற்று அமர்ந்திருக்கிறார் என்பதை நாடகாசிரியர் கண்டுகொண்டால், அவற்றையெல்லாம் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளும் வேலையேதாம் மிஞ்சவைக்கவில்லை என்பதை அவர்உணர்ந்துகொள்ளலாம். மேலும் கதாநாயகனைப் பற்றி நாடகாசிரியர் தாமாக எதையும் கூறிவிடக்கூடாது என்பதையும் நினைவில்கொள்ள வேண்டும். அதையெல்லாம் அவளிடத்தில் ரசிகர்களே கண்டறிந்து கொள்ள வேண்டும்!

நாடகத்தின் உருவத்தைப் பொறுத்தவரையில், உருவத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது நாடகாசிரியர்ல்ல, மாருக. நாடகத்தின் உள்ளடக்கமே தன்னைத் தானே புலப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் தனக்குரிய வடிவத்தைத் தானே தீர்மானிக்கிறது என்பதையும் நாடகாசிரியர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எதார்த்த வாழ்க்கையின் ஏதாவதொரு குறிப்பிட்ட உண்மையை நாம் நாடகத்துக்குரிய பொருளாக ஆக்கினால், அது உடனடியாக ஒரு புதிய நாடக உண்மையாக மாறி விடுகிறது.

இதற்கெனத் தன்னிச்சையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபாணியின் நியதிகளுக்கேற்பவே நாம் அத ணெக்காண வேண்டும். கலைத் தேட்டம் என்பது வேதனை தரும் வளர்ச்சிப் போக்காகும். இதில் பெரும்பாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் போக்கினைக் காட்டிலும் நிராகரிக்கும் போக்கே அதிகம் குடிகொண்டிருக்கிறது என்னாம் தூர்ப்பாக்கியவசமாக இதனை நாம் உடனடியாக உணர்ந்து கொள்வதில்லை. எனவே நாடகா சிரியரின் பாணி என்று நாம் குறிப்பிடுவது, பெரும்பாலும் ஒரு தற்காப்பான படைப்பாக மட்டுமே இருப்பது தெரியவரு கிறது. அதாவது அவர் தமது இயலாத் தன்மையை அந்த பாணியின் திரைமறைவில் மூடி மறைத்து விடுகிறார்.

நாடகாசிரியருக்கு இத்தனை சோதனைகளும் வேதனைகளும் இருந்த போதிலும்கூட, அவர் ஓரளவு ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டும். அதே சமயம் வெற்றியைப் பற்றிய எண்ணத் தையெல்லாம் முன்னதாகவே உதற்த தள்ளிவிட்ட ஒருவர் தான் மகிழ்ச்சியோடு உழைக்க முடியும் என்பதையும் அவர் மறந்துவிடக்கூடாது.

இறுதியாக இந்தப் பொது வான உண்மையைக் கூறி இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கிறேன்: ஏனைய எதைக்காட்டிலும் மணிச்சுருக்கமாக எதையும் சொல்ல முனையும் நாடகா சிரியரே வெற்றி பேறுவார்.

“நான் நேற்று 11-ம் நம்பர் ரயிலில் லண்டன் சென் றபோது, அதில் ஒரு கொள்ளைக்காரனை பாத்தேன்! என்று ஒருவன் தன் நண்பனிடம் கூறினான்.

‘11-ம் நம்பர் ரயில் லண்டனுக்கு எங்கே போகிறது, என்று மடக்கினேன், மற்றவன்.

போட்டோகிராபர் (சிறுவனிடம்): ‘குழந்தே! இந்தக் காமிராவைப் பார்த்து கொஞ்சம் சிரி பார்க்க ஸாம்; இதுக்குள்ளேயிருந்து ஒரு பறவை வரும்கவனி!’

‘இந்தக் கதையெல்லாம் எங்கிட்ட வேண்டாம்! முதலிலை நீங்க காமிராவை கவனியுங்க; எக்ஸ்போஸூர் தப்பாப் போகப் போகுது!’

இக்கதையை உங்களுக்
குக் கூறவேண்டுமென்று நான்
நினைத்து எவ்வளவு காலமிருக்
கும் தெரியுமா? இக் கதையைக்
கூற்றதொடக்கிய ஒவ்வொரு
சந்தர்ப்பத்திலும் அதைத் தொ
டங்கிய இடத்திலேயே நிறுத்தி
விட நேர்ந்ததேன் என்பதை
என்னால் அப்போதெல்லாம் கூற
முடியாமற் போயிருந்தாலும்,
இன்று என்னால் இயலும்.

ஓருவன் தனது பலவீனத்
 தை ஒப்புக் கொள்வதற்கு, எந்த
 அளவு ஆத்மசக்தி இருக்கவேண்டுமென்று எனக்குச் சிலவேளை

இவ்வுலகில் நடப்பவற்றுட்
பெரும்பாலானவை நாம் நினைப்
பதற்கு மாறுகவே அமைகின்றன. எல்லாரும் நினைப்பது
 போல எல்லாம் நடந்துவிடுமாயின். இவ்வுலகம் எவ்வளவு
 சிறந்ததாக இருக்கும்? ஆனால்
 அப்படி நடப்பதில்லை என்பது
 நம் யாவருக்கும் நன்றாக விளங்குகிறது.

ரேஸ்டிக்கட் ஒன்றை வாங்கும் அணைவரும், அதனாற் பரிசுதமக்கே கிடைக்குமென்றுதான் எதிர்பார்க்கின்றார்கள். அதன்முடிவு பத்திரிகையில் வெளியா

சிங்களத்தில்:- நிமிஸ் சுரத்சந்திரா.

கதையின் முடிவு

தமிழில்:- எஸ். ஜே. யைஸ்தீன்.

களிற் தோன்றும். அவ்வாறு
 அவன் ஒன்றில் தனது கையறு
 நிலையினாலோ, அன்றி ஆத்மசக்தியினாலோதான் அதை ஒப்புக்கொள்ளத் துணிவான்.

எனக்கு இப்போது இக்கதையைக் கூற முடிந்திருப்பது, இது ஒரு பாவநிவேதனம் என்பதாலோ, நான் கையறுநிலைக்கு வீழ்ந்திருப்பதாலோ அல்ல. இக் கதைக்கு ஒரு தொடக்கமும், முடிவும் தற்போது ஏற்பட்டிருப்பதனால்தான்.

ஞபின்புதான் தமக்குப் பரிசுகிடைக்கவில்லை என்பது தெரியவருகின்றது. அப்போது வருந்திப்பயனுண்டா என்ன? உலகில் வெற்றிபெற்ற மனிதர் மிகச் சிலரே. அதிகம் பேர் தோல்வி அடைந்தவர்களாவர்.

ஒரு சிறு வெற்றியைக் கண்டமாத்திரத்தில் வெற்றிப் பெருமிதங் கொள்வது எத்தனை மட்மையாகும் என எனக்கு இப்போதுதான் படுகிறது. நான் ஆரம்பத்தில் அவ்வாறு கருத

வில்லை. வெற்றியைப் பெற்று, வெற்றியைஅனுபவிக்கும் நேரத் தில்தான் நான் உண்மையில் தோல்வியுற் றிருக்கிறேனென்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். வெற்றியையீட்டப் போராட வேண்டுமென்று கூறப்படுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். நான் அத்தகைய போராட்டமெதை யும் நிகழ்த்தவில்லை. போராடு வதற்குரிய ஆயுதங்களும் என்னிடங் கிடையா. போராட்டமெதுவுமின்றியே நான் வெற்றி கண்டேன். போராட்டமொன்றைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருந்தால், அதில் நான் எவ்வாறு வெற்றி கொண்டிருக்க முடியுமோ என்று எனக்கு இப்போது தோன்றுகிறது,

முகத்துவாரக் கடற்கரைப் பரப்பிலே வெளியே இமுத்துப் போடப்பட்டிருந்த ஒடமொன்றின்மேல் ஒருநாள் நாங்கள் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். மேலே இருந்த நீல வானிலே நட்சத்திரமொன்று தானும் இல்லை. காட்சிக் கெட்டிய தூராம்வரை எவரும் இருக்கவில்லை என்பதும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அவ்வேலையில், அந்தி சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. கடல் வானுடன் மோதிச் செந்திறமாக மாறியது கடலிற் பரவிய அலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக் கூங்கி வளர்ந்து கரையில் மெதுவாக மோதி, மீண்டும் பின்வாங்கி, கரையை நோக்கி ஓடிவந்து மறுபடியும் மோதிச் சிதறின.

நாயிருவரும் ஒடத்தின் மேலிருக்கும்போது, அலைகள் கடற்கரையை எத்தனைத்தடவைகள் முத்தமிட்டிருக்கும்? வானிற் பறந்து திரியும் பறவைகள் மரங்களின் இலைகளுக்கிடையே ஒடுங்கிக் கொள்ளும்வரை இருள் எம்மைப் போர்த்துக் கொள்ளுமட்டும் நாம் பேசிக்கொண்டபேச்சுக்களுக்கு எவ்வித முடிவும் இல்லை. நாம் பேசிக்கொண்டதில் ஒரு வசனமாவது எனக்குச் சரியாக ஞாபகமில்லை.

‘நீ ஒரு ரோஜா மலரைப் போலத் தோன்றுகிறோய்’ அவள் ணிந்திருந்த ரோஜாநிற ஆடையை நோக்கியவாறு நான் கூறி னேன்.

‘நின்ஜமாகவா?’ அவள் என்பக்கந்திரும்பி, எனது கண்களிரண்டையும் வெகுநேரமாகப் பார்த்தபடி இருந்தாள், அவளது கணகள் எவ்வளவோ சொற்களை வெளியே சிந்துகின்றாற் போலத் தோன்றின. வாயினால் கூறமுடியாத விஷயங்களைக் கண்களிரண்டாலும் எவ்வளவு நன்றாக வெளிப்படுத்த முடிகிறது!

அவளது இருவிழிகளுங்களின் திருந்தன. அவற்றிற் கண்ணீர் நிறைந்திருக்க வேண்டும். எனினும் அது துக்கத்திரையால் ஏற்பட்டதல்ல என்றுமட்டும் என்றால் கூறவியலும்.

‘இப்போது இரவு வந்து விட்டதே’ என்றேன் நான்.

‘அதற்கென்ன பரவாயில்லை இன்னும் சிறிதுநேரம் இருப்

போம்' அவள் எனது கைகளைத் தன்னிரு கரங்களாலும் அழுத் தியவாறு பதிலிறுத்தாள்.

'நீ என்னருகே இருந்தால் எவ்வளவு நேரமானாலும் இருக்க என்னுல் முடியும்' என்று நான் கூறினேன்.

இருளாற் போர் த்தப்பட்ட கடற்கரை எவ்வளவு நிஷ்களாங் கமானது? கரையினின்றும் தொலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த கப்கல்களில் விளக்குகள் பிரகாசமாக ஒளிர்ந்தன. ஒவ்வொரு கப்பலும் ஒரு சிறு நகரத்தைப் போலக் காட்சியளித்தது.

துறைமுகத்துக்குள் கப்பல் கள் நுழைந்து கொண்டிருந்தன. கப்பல் பிரயாண வேகத்தினால் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லும்போது, இருமருங்கிலும் நீர் அலைபோல் மேலெழுந்து பாய்வது, அசைந்து செல்லும் கடற்திரளிலே எமக்குத் தெரிந்தது.

அவளது முகத்துடன் உரசும்படியாக எனது முகத்தைச் சமீபித்தேன். நடசத்திரங்கள் இரண்டுபிரகாசத்துடன் வானில் மின்னின.

நாமிருவரும் ஒடத்திலிருந்து இறங்கிக் கடலோரமாக இருந்த கருங்கல் ஒன்றின்மேல் உட்கார்ந்தோம்.

ஆகாசமும் கடலும் அளாவும் தொடுவானில் ஒரே வரிசையில் கோடிட்டாற்போலத் தீபங்களின் நிரையொன்று காட்சி தந்தது. அது மாலை வேளையில் மீன்பிடிக்கக் கடலுக்குச்சென்ற

மீனவர்களது ஓடங்களிலுள்ள விளக்குகளாக இருக்கலாம். கடலோரமாகவிருந்த தென்னை மரங்களிற் பிஞ்சகள் காற்றுக்கு உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. கடலின் ஓசை நேரத்துக்கு நேரம் அதிகரித்தது. கரையிற் திதறும் அலைகளிலிருந்து தெறித்த நீர்த் திவலைகளால் எம்மைச் சுற்றி லும் சரமாக்கிவிட்டது. நாம் அணிந்திருந்த ஆடைகள் கூடநின்துபோயின.

'சரியான இருட்டு' என்று நான் கூறினேன்.

திடீரென்று எனக்கு நாங்கள் முன்பு அமர்ந்திருந்த ஓடத்தைக் கடலுக்குள் இழுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்ற உதவேகம் பிறந்தது. தனியனுக்கொடுவும் ஓடத்தைக் கடலின் நடுவே இழுத்துச் செல்லுமாலும் சக்தி என்னிரு கரங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்தது.

கரையை நோக்கி வீசும் அலைகளை எதிர்த்து, ஓடத்தைக் கடலின் நடு ஆழத்திற்கே தள்ளிச் செல்லாம். தனித் துடுப்பொன்றைக் கொண்டே ஓடத்தைச் செலுத்தலாம். அவள் என்னருகே இருந்ததால் புதியசக்தியொன்று பிறந்துள்ளதாக எனது இருகைகளுக்குப் புரிந்தது.

விவாகமான ஒருவன், குழந்தைகள் இரண்டுக்குத் தந்தையானவன், இருண்ட இரவொன்றில், வேரெரு பெண்ணுடன் சரசம் புரிந்து கொண்டிருப்பது எவ்வளவு தவறுனது என்று என்

இதயம் என்னைக் கேட்கலானது இது எனது மனைவிக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். அவனுக்குத் தெரியாது என்ற காரணத்திற் காக இத்தவற்றைத் தவறில்லை யென்று சாதித்துவிட முடியுமா என்ன?

இருள் எந்த அளவுக்கு மனி தரைப் பாதுகாக்க வல்லது? இருள் மனிதரது தவறு, மோசடி, களவுகளை எந்த அளவுக்கு மூடிமறைத்து விடமுடியும்? தெருவோரத்திலுள்ள விஸமாதருக்கு இருள் எந்தளவு சாதித்தியை அளிக்கிறது?

‘நீங்கள் இல்லாமல் என்னால் வாழமுடியாது. நீங்கள் உங்களது மனைவியிடமிருந்து விவாகரத்துக் கோரி, என்னை விவாகம் செய்ய இயலாதா? வேண்டுமென்றால் உங்களது பிள்ளைகள் இருவரையும் உடன் அழைத்து வாருங்கள் நான் அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்குகிறேன்.’

நான் மொனஞ்ச சாதித்தேன். மொனம் சாதிப்பதை விட என்னால் வேரேன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

பிள்ளைகளோடு வீட்டிலி ருந்து, பிள்ளைகளது நலனைப்பேணிக் கொண்டிராமல், கடற்கரையில் தன்னந்தனியாக இருளின் மத்தியில் வேரெறா பெண்ணுடன் சரசிப்பது மாபாதகச் செயல் என்று எனது இதயம் என்ன ஏசியது. நான் செய்து கொண்டிருப்பது பெரும்பாதகம்

என்பது எனக்கு நன்கு விளங்கியது.

நான் அமர்ந்திருந்த கல்வின் மேவிருந்து இறங்கி வீட்டை நோக்கி நிற்காமல் ஓடவேண்டுமென்ற ஆவேசம் கிளர்ந்தது. எனினும், எவருடையதோ பல மான் ஆதிக்கம் என்னைப் பினித் திருந்ததை உணர்ந்தேன். அவளது கேசம் எனது கழுத்தைச் சுற்றிவளைத்திருந்தது. அவளது வெப்பமான சுவாசம் எனது உடலைத் தகிக்குமளவிற்கு அவளது முகம் எனது உடம்பை அண்மியிருந்தது. திருப்தியுற்ற வளைப்போல அவள் தனது முகத்தை மென்மேலும் எனது உடலில் அழுத்தினால். மனமான ஒரு வன்பால் அவள் வைத்திருந்த விசுவாசத்தை என்னாற் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. அவள் என்னிடம் தான் எதிர்பார்க்கும் அங்கு, பாதுகாப்பு யாவும் கிடைக்குமென எதிர் பார்க்கிறான் போலும். ஆனால் அவ்வாறு நம்புகின்ற அவள் தான், பிற ரூக்குச் சொந்தமான பொருள் ஒன்றைப் பறித்துக் கொள்ள முயற்சி கீரு என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். நான் விவாகமானவன் என்பதை அவனுக்கு எத்தனை தட்டவை விளக்கிக் கூறி யிருப்பேன்? ஆனால் அவள் தனது முயற்சியிற் பின்வாங்க அது ஒரு காரணமாக அமைய வில்லையே.

ஒரு பெண்ணின் அதிருப்தி கரமான சுபாவத்தை நான் அவளிடமிருந்து அறிந்துகொண்

தேன். அவளால் தனது உள்ளத்தை வெரூருவருடன் பினைத்துக்கொள்ள முடியாதா? என்னிடம் அவள் காட்டும் தூய அன்புக்கும், நம்பிக்கைக்கும் உரிய காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ள நான் எடுத்த பிரயத் தனங்கள் யாவும் வீணைகவே முடிந்தன.

நான் இன்று எனது தேவைக்காக மட்டும் கடற்கரைக்கு வரவில்லை. கடற்கரைக்கு வந்து செல்லுமாறு அவள்தான் என்னிடம் எத்தனை நாட்கள் வற்பு ருத்தியிருப்பாள்? அப்போதெல்லாம் ஏதேதோ போக்குக்காட்டி நான் அவளிடமிருந்து விலகிக் கொண்டது எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. ஆனால் இன்று நான் அவளது கோரிக் கைக்குச் செவிசாய்த்து விட்டதை உணர்கிறேன். திமரென் இத்தகைய பலவீனத்துக்கு ஆட்பட்ட காரணம் எனக் கூப்புரிய வில்லை.

‘இம்மட்டிலாவது நான் வந்துவிடுவேன் என்று ரத்ன எதிர்பாத்துக் கொண்டிருப்பாள் இரவும் வந்துவிட்டது. நான் போகவேண்டும்’ என்றேன்:

‘ரத்னவை விவாகரத்துக் கெய்யுங்கள் நீங்கள் இல்லாமல் என்னுல் எப்படியுமே வாழ முடியாது’ என அவள் பதில்தந்தாள்

எனது கழுத்தைச் சுற்றியுள்ள அவளது கேசத்தைக் கொண்டே, அவனுடைய கழுத்தைத் திருகிக் கடலுள் தள்ளி

விடுமளவுக்கு என்னுள்ஆத்திரம் முண்டது. அவ்வாறு செய்தால் அனது தொந்தரவிலிருந்து விடுதலை கிடைத்துவிடுமென்று நம்பினேன்.

அடிமுடிவு இன்றிக் கடவிலிருந்து எழும் ஒசையைக் கேட்பது என்குப் பெரும் சிரமமாக இருந்தது. தொலை தூரத்தில் கடவில் ஓளிரும் விளக்குகளின் ஒளி, நான் செய்யும் பாவத்தின் பரப்பை மென்மேலுல் விசாலித்துத் தெளிவாக்குவது போற்றோன்றியது.

நான்சிந்தித்துப்பார்த்தேன் நான் செய்யும் பாவத்தைக் குறித்து இதயம் பழி கூறியது. கடற்கரையில் மோதிச் சிதறும் அலைகளினேசை எனக்குச் சாப மிடுவதைப் போலக் கேட்டது. தென்னைமர இலைகளினாடே தழுவிவருங் காற்றின் புலம்பல் என்னைத் திட்டுவதுபோலிருந்தது.

‘நான் இந்த இடத்துக்கு எனது தேவைக்காக அன்றி உனக்காகவே வந்தேன். இதற்கு மேலும் என்னால் காலம் தாழ்த்த முடியாது. நான் ஒரு துரோகி யாக மாற விரும்பவில்லை. இவ்வளவு காலமாக நான் பன்னைய பாவத்தின் பொருட்டு நான் சாபத்துக்குத்தான் ஆளாக வேண்டும் என்று எனக்கு நானே கூறிக்கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது’ என்றேன்.

அவள் அமைதியாக என்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்தது நட்சத்திர ஓளியில் ஓரளவு தெரிந்த

தது. மீண்பிடி வள்ளத்து விளக் குகளை எடுத்துக்கொண்டு மூவர் கடற்கரையைச் சமீபித்து விட்டமையை நான் கண்டேன்.

மனிதன் தவறிழைப்பது புதுமையன்று. ஆனால் தொடர்ந்து அத்தவற்றைச் செய்து கொண்டிருப்பது பெரும் பாத கமாகும். இப் பாதகத்தில் ஆழ்ந்துவிடாமல் எஞ்சிய காலத் திலாவது என்னால் வாழமுடியாதா என என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன்.

கரையை நோக்கிப் பாய்ந்து வரும் அலைகள் இன்னும் எத்தனைமுறை கரையைத் தழுவிக் கொள்ளுமோ? கரையிலுள்ள மரங்களிலிருந்து பிஞ்சகள் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு உதிருமோ? எனினும் கரையில் நடக்கும் போராட்டம் அடுத்து வீசவிருக்கும் அலையினால் மறைந்துபோவது உறுதி.

இருள் போர்த்த கடற்கரையினின்றும் புறப்பட்டு, நாம் வந்த உலகில் நிறைந்துள்ள சனத்திரளை நாடி நகரலானேயும் அவள் எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, ஒன்றுமே பேசாமல் நடக்கலானள். அவளது தோட-

த்தின் நுழைவாயில்ருகே வந்ததும் எனது கைகளைத் தன்னிருகரங்களாலும் அழுத்திக்கொண்டான். அதுதான் நாங்கள் முகத்துவாரத்துக்குச் சென்ற கடைசிப் பயணம்.

குற்றஞ் செய்வது மனிதவியல்பு என்பதுண்மையே. எனிலும் என்றும்குற்றத்தில் ஆழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பலவீனத்திலிருந்து என்றுவது ஒருநாள் விடுபட்டுத்தானேயாக வேண்டும்.

முகத்துவாரக்கரையில் நாம் அமர்ந்திருந்த கருங்கல் இப்போது கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கடலுக்குப் பலியாகிக் கொண்டிருந்தது. இன்னுஞ் சொற்பகாலத்தில் அது முற்றுக்கக் கடலுள் முழுகிவிடும். முகத்துவாரக்கரையில் அன்று நடந்த எமது அன்புப்போராட்டம் இப்போது மறைந்துவிட்டது. அவரும் நானும் அன்று எந்தவொரு முடிவுமின்றிப் பேசிய பேசுக்களையெல்லாம் அறிந்துள்ள யாராவது உள்ளென்றால், அது தற்போது கரையிற் பின்னுக்கு இழுத்துப் போடப்பட்டு, இற்றுப்போய்க் கொண்டிருக்கும் ஓடம் மட்டுந்தான்.

ஈழத்துக்கு ரீரு

சந்திப்புக் கட்டுரை:
தில்லைக்குத்தன்
மாவை. நித்தியானந்தன்

லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ்

- ★ உலகத்தில் மிகச் சிறந்த இயக்குநர்களில் ஒருவராகக் கணிக்கப் படும் லெஸ்டர், கம்பரெலியா என்ற சினிமாப் படத்திற்குத்தான் தங்கமயில் பரிசு பெற்றவர். சர்வதேசப் படம் போட்டியில் இப்படம் பரிசு பெற்றது.
- ★ தமிழகத்துச் சினிமாப் பட வரலாற்றில் இன்னும் கூட ஜனுதீயதி யின் முதற்பிளை எந்தப் படமும் பெறவில்லை. என்ற யின்னையில்தான் நமது லெஸ்டரின் வெற்றியை நாம் பார்க்க வேண்டும்.
- ★ துணிந்து தொபர்ந்து புதுமை வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கிறார் இவரது பட விழாக்கள் உலகத்து நாடுகளின் தலைப்பட்டனர்களில் நடைபெற்றுள்ளன.
- ★ லெஸ்டரின் புதைப்படத்தை அட்டையில் போடுவதில் ‘மஸ்லிகை’ பெருமைப் படுகின்றது.

- ஆசிரியர்

‘உலகிலேய மிகவும் ஓமாற்றமளிப்பது (75 ஆண்டுச் சரித்திரமுள்ள) இந்தியச் சினி மாத்துறை தான். தென்னிந்தியாவில் உருவாகும் சினிமாப் படங்களில் 20 லீதம் மட்டுமே வர்த்தகரீதியாகவாவது வெற்றிபெறுகின்றன. உயர்ந்துதோர் கலைமரபைக் கொண்டது தென்னிந்தியா. தென்னிந்தியாவின் சங்கீதம் உலகிலேலே முதன்

மையான ஒன்று; தென்னிந்தியரின் நடனம் உலகெங்குமுள்ள வர்களால் மிகவும் போற்றிரகிக்கப்படுகிறது; தென்னிந்தியாவின் பண்டைக்காலச் சிறபங்கள் ஈடுண்ணற்றவை. இப்படியாக, ஒருஉன்னதமானதும், ஆழமானதுமானகலைமரபை வளர்த்துவந்திருப்பவர்கள், சினிமாத்துறையிலே இத்துணை பின்தங்கியிருப்பது ஏமாற்றமும் வேதனை

யுமளிப்பதாகும்.⁹ இவ்வாறு உனர்ச்சியுடன் கூறியவர், உலகம் பெருமைப்படும் நம்நாட்டுத் திரைப்பட இயக்கு னரான் வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் அவர்கள்.

கலையம்சத்தில் வரண்ட தென்னிந்தியத் திரைப்படத் 'கும்பலில்' எண்பது சதவீதமானவை வர்த்தக ரீதியாகக்கூடப்படுதோல்வியையே காண்கின்ற னவென்றால், எதற்காகத் தொடர்ந்தும் இதேபாணியில் திரைப்படங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன?

எல்லோர் மனத்திலும் எழுதிய இந்தக் கேள்விக்கு வெஸ்டர் விளக்கம் கூறினார். 'வழுமைக்கு முரணை ஒரு திரைப்படத்தை எடுப்பதைவிட வர்த்தகர்தியான தோல் வியை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளத் தென்னிந்தியத் திரைப்படத் துறையினர் தயாராக இருக்கின்றார்கள். நமது திரைப்பட மரபில் 'மாற்றம்' அல்லது 'புரட்சி' ஏற்படுவதை அவர்கள் அடியோடு வெறுக்கிறார்கள். அப்படியாக ஏற்படும் ஒரு திருப்பம்தமக்கே ஆபத்தாக முடியுமென்று படமுதலாளிகள் பயப்படுகின்றனர். பழைய பட்டியல் முறைப் படங்களே பாதுகாப்பானவை என்ற நம்பிக்கையால் வழுமை குலைந்து போகாத வகையில் தொடர்ந்தும் பழைய மாதிரியான படங்களை மாத்திரமே அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.'

நம் நாட்டில், சிங்களத்திரையுலகுக்கு பிரமிக்கத்தக்க தான் ஒரு கலைத்துவ வேகத்தை அளித்தவர்களில் முதன்மையானவர் வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் அவர்கள். தமிழ்த் திரையுலகைப் போலவே, தரமற்ற, பட்டியல்முறைப் படங்களின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட சினிகள் தீரைத் துறையில் இவரது படங்கள் புத்தெழுச்சியுட்டும் புதுச்சுடர்களாக வேகத்துடன் எழுந்தன. புதுடில்லியில் நடைபெற்ற அகில உலகத் திரைப்பட விழாவில் இவரது 'கம்பெரவியா' தங்கமயில் பரிசபெற்றுப் பெருவெற்றியீட்டியபோது, ஈழம் முழுவதுமே பெருமைப்பட்டது. இப்படியான ஒரு கெளரவத் தின் 'கால் தூசு' கூட இன்னும் ஒரு தமிழ்ப் படத்தின்மீது படவில்லையென்பது வேதனைக்குரியது. கலரியிலிருந்து எழுகின்ற விசிலடிப்புகளையே எதிர்பார்த்துத் திரைப்பட மெடுக்கும் தமிழ்த் திரைப்பட நெறியாளர்களிலிருந்து வேறு பட்டவர்களெஸ்டர். அவர் கூறினார்:

'நான் பம்பாய்க்குச் சென்றிருந்தபோது அங்குள்ள ஒரு திரைப்படத் தயாரிப்பாளரச்சந்தித்தேன். அப்பொழுது அவர், தாம் பன்னிரண்டு திரைப்படங்களை ஓரே நேரத்தில் எடுத்துவருவதாக என்னிடம் சொன்னார். இப்படிச் செய்தால் நல்லபடம் உருவாகுமா? இந்தப் பன்னிரண்டு படங்களுக்காகவும் 48 லட்சம் ரூபாய்களைச் செலவிடுகிறாம்' ஆனால், எனது

‘கம்பெரவியா’ போன்ற தன் மையுள்ள ஒரு படத்தைத் தாம் ஒருபொழுதுமே எடுக்கத் துணி யமாட்டாராம். தரமற்ற படங்களைத் தயாரிக்க 48 லட்சம் ரூபாய்கள் செலவழிக்கும் ஒரு வர் அதன் ஒரு மிகச்சிறு பகுதி யையாவது குறைந்தது கலைத் தரமுள்ள ஒரு படத்திற்காவது செலவிடக் கூடாதா?

‘தங்கள் திரைப்பட மரபில் மாறுதல் ஏற்படுவதை அனுமதிக்க இவர்கள் விரும்பவில்லை’ என்று வெஸ்டர் அழுத்தமாகச் சொன்னார். ‘ஏன், எமது இலங்கையிலும் கூட நான் ஓன்பது ஆண்டுகள் வரையில் நல்லபடம் எடுக்க முடியாதவாறு விலக்கப் பட்டேன். பட்டியல் முறைப் படங்கள் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பென்று திரைத்துறை முதலாளிகள் கருதுகிறார்கள், என்றார் இவர்.

தென்னிந்தியத் திரையலைகப் பொறுத்தவரை ஜெயகாந்தனின் முயற்சிகள் குறிப் பிடப்பட வேண்டியவை என்று அவர் கூறினார். ‘உன்னைப்போல் ஒருவன் என்ற தமது படத்தை ஜெயகாந்தன் எனக்காகத் திரையிட்டுக் காட்டியதோடு தாமே என்னருகில் இருந்து விளக்கங்களும் தந்தார். அவரது முயற்சிகளுக்கு அங்குள்ள படவர்த்தகர்கள் பெரும் இடையூறுகளும், தடைகளும் விளாத் திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்’ என்றார் வெஸ்டர்.

சினிமாத் துறையில் நுழையமுன்னர், வெஸ்டர் அவர்கள் நாடகக்குழு நடாத்திக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் இங்கிலாந்தில் ‘துண்டுப்படங்கள்’ எடுத்த அவர், செய்திப்படத் துறையிலேபுகுந்தார்.

இன்று சிறந்த சிங்களப்பட இயக்குனராக விளங்கும் வெஸ்டருக்குச் சிங்கள மொழியறிவு மிகவும் குறைவென்ற உண்மை சிலருக்கு வியப்பூட்டலாம். முன் எரைவிட இப்பொழுது தமது சிங்கள அறிவு ஓரளவு அதிகரித்திருப்பதாகக் கூறிக்கொண்ட அவர், ‘பேசும் மொழியில் ஒரு இயக்குனர் அதிக அறிவு பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று அவசியமில்லை’ என்றார். ‘சினிமாவில் இரண்டு மொழிகள் வருகின்றன ஒன்று பேச்சு; மற்றது காட்சி. காட்சிதான் சினிமாவில் அதிகமுக்கியமானது. சிங்களம் அதிகம் தெரிந்த சிங்களப் பண்டிதர்கள்’ தமது அறிவையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு எப்படிப் பட்ட கீழ்த்தரமான படங்களை எடுத்து வருகிறார்கள் பார்த்தீர்களா?’ என்று கேட்டார் வெஸ்டர்.

வெஸ்டரின் படங்களில் வாழ்க்கையின் நுண்ணிய உணர்வுகளையும், சாதாரண சமூக வாழ்வின் அம்சங்களையும் அதிகம் சந்திக்கிறோம். அவரது கலையுலக்கேட்பாடுபற்றிப் பேசுப் பட்டபோது அவர் பின்வருமாறு சொன்னார்: ‘கலைக்குச் சமுதாயப் பணி உண்டு; ஆனால் இது

அரசியல் ரீதியானது மட்டும் தான் என்பதல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரையில் சினிமாவின் வாயிலாக, வாழ்க்கையின் சில அனுபவங்களைப் பார்வையாள ஒக்கு அளிப்பதை விரும்புகிறேன்... சில உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதை விரும்புகிறேன்... மிகச் சாதாரணமான விடயங்கள்கூட, திரைப் படத்திலே புதிய உணர்வுகளை ரசிகனுக்குத் தருகின்றன... ‘திரையிலே பார்க்கின்ற வரைக்கும் இதை நான் அறிந்திருக்கவில்லை’ என்று அவன் சொல்கிறுன்...

‘சிவர் சிரிப்பும், காதலும், களியாட்டங்களும் தான் மகிழ் யூட்டுவன் என்று என்னுகிறார்கள். கனமான விடயங்களும் மகிழ்ச்சியை அளிப்பனவே. ‘பதர் பாஞ்சாலி’ என்ற படத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் எந்தவிதமான களியாட்டங்களும் இல்லாதிருந்தும், அது மக்களிடையே அமோகமான வெற்றியைப் பெற்றது. ஆனால், திரைத்துறை முதலாளிகளோ இப்படம் வர்த்தகரீதியிற் படுதோல்வியில் முடிந்ததாக ஒரு பொய்க்கதையை வேவன்டுமென்றே பரப்பிவிட்டார்கள்.

‘எனது ‘கொலுஹதவத்து, படம் வெளியாக முன்னர் பலர் என்னிடம், இந்தப் படத்தில் ஜனரஞ்சகம் இல்லையென்றும் அது ஒட்டாதென்றும் சொன்னார்கள். ஆனால் அது அமோகவெற்றியை ஈட்டியது, மக்கள் அதை விரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

‘மக்களிலிருந்து வேறுபட்டுத் தனித்துறிற்கும் கலையென்று எதுவுமில்லை. மாபெரும் ஓவியக் கலைஞரான பிக்கா சோவிடம், அவரது ஓவியத்தின் அர்த்த மென்னவென்று யாரோ கேட்டபோது அவர் அழகாகப் பதி வளரித்தார். ஒரு பறவை பாடும் போது, அதற்கு அர்த்தமென்னவென்று அந்தப் பறவையிடம் கேட்பீர்களா என்று அவர் கேட்டார்’

லெஸ்டரின் முதலாவது திரைப்பட விழா 1965-இல் சென்னையில் நடந்தது. அண்மையில் அவரது படங்கள் அமெரிக்காவில் ‘நவீன் கலைக்காட்சி நிலையத்தில்’ திரையிடப் பட்டுப் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. இசிகாவோ, ஒசோ ஆகியோருக்குப் பின்னர் இந்தக் கௌரவத்தைப் பெற்ற ஆசியர் இவரேயாவர். இந்தத் திரைப் படவிழா நடந்தபோது இலங்கையில் எழுந்த சில எதிர்ப்புக் களை அவதானித்தவர்கள் உங்களுக்கெதிராக உங்கள் நாட்டவர்களின் குரல்களோ எழுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மற்றவர்களின் திரைப்பட விழாக்கள் நடைபெற்ற போது இப்படியான சம்பவங்கள் நிகழ்வில்லை’ என்று நியூயோர்க்கில் லெஸ்டரிடம் சொன்னார்களாம்

உரையாடவின் மற்றெருகுகட்டத்தில் லெஸ்டர் அவர்கள் ‘எம்முடையது ஒரு படைப்பாளிகளின் நாடாக இல்லாமல், ‘விமர்சகர்களின் நாடாகவே

அதிகம் காணப்படுகிறது' என்றார். ஈழத்தில் தமிழ்த் திரைப் படத் துறையின் ஆரம்பநிலை மிகவும் தாழ்வாக இருப்பதாக அவர் அபிப்பிராயம் தெரிவித் தார். உலகக் கலை வளர்ச்சி யோடு ஒப்பிடுகையில் சிங்காளக் கலைத்துறை பின்தங்கியிருப்ப தாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

'தென்னிந்தியப் படங்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்பவர்களிற் சிலர் அவை தி. மு. க. பிரச்சாரம் செய்வ தால் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்கிறார்கள். உங்கள் கருத்தும் அப்படித்தானு?'

'நான் தமிழ்ப் படங்கள் நிறையப் பார்க்கவில்லை. உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமே, அவை தி. மு. க. பிரசாரம் செய்கின்றனவென்பது உண்மை தானு?'

லெஸ்டருடன் அன்றைய ஒன்றரைமணி நேர உரையாட லும் மிகவும் சுவாரசியமாகத் தான் இருந்தது. அவரது குறிப் புக்களில் தெளிவையும், நிதானத்தையும் காண முடிந்தது. 'பட இறக்குமதியைத் தடை செய்வதென்பது எனக்குச் சம்ம தமில்லாத ஒன்று. அது கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதே என் கருத்து' என்றார் லெஸ்டர்.

லெஸ்டரின் திரைப்படங்களிற் பல, பிரபலமான சிங்காளநாவல்களைத் தழுவி எழுந்தவை 'எதை வேண்டுமானு லும் திரைப்படமாக்கலாம். ஒரு டெலிபோன் டிரக்டரியை வைத்

துக்கூடப் படமெடுக்கலாம். படைப்பாற்றலே முக்கியம் என்று அவர் கூறுகிறார்.

'இலக்கிய ஆக்கங்களை நீங்கள் திரைப்படமாக்கியபோது, உங்களது அந்த முயற்சிகள் முழுமையைப் பெற்றனவா?'

'அவை முழுமைபெற முடியாது. எப்பொழுதும் ஏதாவது இழக்கப்படத்தான் செய்யும். பெரும்பாலும் அது ஆய்வறிவுப் பாகம் அல்லது சமூகவியற் துறையின் ஒரு பாகமாகத்தான் இருக்கிறது. இலக்கியம் வாசிப் பின் மூலமும், சினிமாக் காட்சி யின் மூலமும் அளிக்கப்படுபவை. உணர்வு ரீதியாக, சினிமாவே அதிக பலம் வாய்ந்தது.'

'திரைப்பட வெற்றிக்கு அதன் எந்த அம்சத்தை முதன் மையானதெனக்கருதுகிறீர்கள்?'

'கதைதான் முதன்மையானது. சுக்திவாய்ந்த ஒரு கதைக்கு படத்தில் மற்ற அம்சங்கள் குறைப்பட்ட போதிலும்கூட - ரசிகர்களைக் கலந்து வைத்திருக்கும் லயம் உண்டு. வசனம் அப்படியல்ல. எவ்வளவு அற்புதமான வசனமாக இருந்தாலும்கூட அது தனியே பலத்துடன் விளங்காது. ஆனால், ஒரு உண்தமான நடிகளை, தனது நடிப்பை மாத்திரம் கொண்டு சபையைக் கவர்ந்து வைத்திருக்க முடியும்; அவன் மிகத் திறமையானவாக இருக்கவேண்டும்.'

தமது திறமையால் சிங்களத் திரையுலகில் மகத்தான வெற்றியை ஈட்டியுள்ள லெஸ்டர் அவர்கள், ஆங்கில மொழிப் படமொன்றை இலங்கையிலே

யே எடுக்கத் திட்ட மிட்டுள்ளார்
குழந்தைகளுக்கான படம் பற்
றிப் பேசப்பட்டபோது, அத்த
கைய படங்கள் எடுக்கப்பட
வேண்டியது மிகவும்முக்கியமென்
றும், இந்தியா இத்துறையில்
ஓரளவு ஈடுபட்டிருப்பதாசலம்
சொன்னார். அவரது மனையா
ரான திருமதி சுமித்திரா பரிசில்
அவர்கள் இப்பொழுது பாரில்
நகரில், குழந்தைப் படங்களிலிரும்,
தொலைக்காட்சியிலும்
ஒழுங்கமைப்புச் செய்வதுபற்றிய
பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.
லெஸ்டரின் படங்களுக்கு ஒழுங்க
கமைப்புச் செய்யும் பணியை
ஆற்றிவருபவர் இவரே. அப்
படங்களின் வெற்றிக்கு இவரது
திறமையும் ஒரு காரணமெனக்
கருதப்படுகிறது. 1957-ம்
ஆண்டு லெஸ்டரின் 'ரேகாவ'
என்ற படம் பாரில் நகரில் திரை
யிடப்பட்டபோதுதான் அவரை
'சுமித்திரா' முதன்முதலிற் சந்தித்தாராம். அப்பொழுதும்
திரைப்படத்துறைக் கல்வியின்
பொருட்டே சுமித்திரா பாரிலில்
இருந்தார்.

தமிழ் - சிங்கள எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களிடையே பரஸ்பர அறிமுகமும், பரிவர்த்தனையும் இருக்கவேண்டிய தேவையை லெஸ்டர் குறிப்பிட்டார். அவரது படங்கள் தமிழ்ப்பகுதிகளில் திரையிடப்பட்டதில்லை என்ற செய்தி 'இதுவரை அவரால் கவனிக்கப்படாத்' புதிய ஒன்றுக இருந்தது.

'அவை வேண்டுமென்றே
திரையிடப்படாது புறக்கணிக்
கப்பட்டன? ...'

‘.....! ...?...’

‘தமிழ் விளக்கக் குறிப்புக் களுடன் இப்படங்களைத் திரையிடலாமே?’

ஆனால் இதற்குப் பெருந்தொகையான செலவேற்படுமாதலால் இவ்வேலை சிக்கலானது. லெஸ்டரின் படங்கள் ஆங்கில விளக்கக் குறிப்புக்களோடு அண்மையில் நியூயோக்கில் நடந்த திரைப்படவிழாவிற் காட்டப் பட்டன. இந்தப் பிரதிகள் இன்னும் அங்கேயே இருக்கின்றன. அவற்றை இங்கு தருவிக்க லெஸ்டர் முயற்சி மேற்கொள்வார். நியூயோர்க் மக்கள் பார்த்துவிட்ட தரமான ஈழத்துத் திரைப்படங்களை ஈழத்துத் தமிழர்கள் இன்னும் பார்க்கவில்லை. அவரது திரைப்பட விழாவொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்த மிகவும் ஆவலும், மகிழ்ச்சியும் தெரிவித்தார், லெஸ்டர்.

லெஸ்டரின் திரைப்படங்கள் காணபிக்கப்படுமானால், அவற்றைத் தமிழ் மக்கள் தவறாது சென்று பார்ப்பார்களாக. அப் பொழுதாவது, அடுத்த வீட்டுக் காரர்கள் விழித்தெழுந்து அதிக நேரமாகவிட்டது என்கிற சங்கதி அவர்களுக்குத் தெரியவரலாம். தமது வீட்டில் இன்னும் இருள் கவிந்திருப்பது புரியலாம். ‘தமிழ்ப் படமே படம்’ என்று எண்ணுகின்ற நிலைமை சற்றே மாறவாம். கலைத்தரமுள்ள தமிழ்ப் படங்களை எடுங்கள் என்று நம்நாட்டுக் கலைஞர்களையாவது நோக்கி இரண்டு குரல்கள் அதிகமாகக் கேட்கலாம்...

* * கடசாதி * *

ரஹ்ம

நான் அந்தக் கடையின்
ஸ்ரத்தில் திண்ணையில் அழுக்குக்
ஞக்கிடையில் அமர்ந்திருக்கின்
றேன். அதுதான் என் அன்றை
வேலை, உழைப்பு, ஓய்வு எல்லாம்
எதிரே பரந்து வளர்ந்திருக்கிற
ஆலமரத்திலே குடியும் குடித்
தனமுகாக பல ஆண்டுகளாக
வாழ்கிற காகத்தின் வாழ்வுகூட
எனக்கில்லை. சிறுமி ஒருத்தி
வருகிறீன்.

பரட்டைத்தலை அவள் ஆடை
கள் காய்ந்து போன வாழைத்
தடலாகக் தாறுதாறுகக் கிழிந்து
தொங்குகின்றன. எதற்காக
ஆடை அணிகிறோமோ அந்த
நோக்கங்களையெல்லாம் அவமே
ஆக்கிவிட்டு ஆடை என்ற பெயரில் ஏதோ ஒன்று அவள் உடலில்
ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. தலையில் ஒரு பழைய கடதாசிக் கட்டின் சமை. ஏதோ ஒரு அசாத்
திய நம்பிக்கையில் நான் இருக்கிற அந்தக் கடைக்கு (அருகே
வருகிறீன். கடைக்கு வந்தவள்
கடைத்திண்ணைமூலையோடு மூலை

யாக முடங்குகிறீன். கடைக்காரனுக்கு வியாபாரம் களை கட்டுகிறது.

நல்ல வியாபாரம் எல்லாரும் வாங்கிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். ‘சனியனே ஏன் மூலையில் பதுங்குறநீ இப்படி வாவன்’ இது கடைக்காரர்:

சிறுமி பதுங்கிப் பதுங்கி முன்னே வருகிறீன். அவள் கண்கள் கெஞ்சுகின்றன. ஏக்கம்... பயம்... எங்கே வேண்டாம் என்று விடுவாரோ என்ற தயக்கம் வேறு.

‘அம்மா சொன்னவ..... இந்தப் ..... பேப்பர் நிறுத்துப் பார்த்து சீனி தரட்டாம்’ அந்தச்சிறுமி திக்கித் திக்கிச் சொல் விமுடித்தபோது கடைக்காரருக்கு எங்கிருந்தோ ஆவேசம் பிறக்கிறது. அவர் அந்தப் பேப்பர்கட்டை வாங்கிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

‘பொறுக்கி நாயள் குப்பையளப் பொறுக்கிப்போட்டு விக்கவோ’ அவருடைய நாவைவிட அவரது கைகள் முந்துகின்றன.

அந்தச் சிறுமியும் அவள் குடும்பமும் பொதுமக்குக்கு விட்டது. இது ஒன்று ஒன்றாக அழகாக அடுக்கி மடிப்பு கங்கல் நீக்கிய அந்தக் கடதாசிக் கட்டைக் கூற்றிலீசு கிருர். சிறுமியின் கண்கள் கலங்குகின்றன. ஜயோ..... என்று அலற வாயெடுக்கும் அவள் வாயும் மனம் போல வெம்பிக் கூட்டுப்பிறது. எல்லாமே சேர்ந்து சுடுநீராய்க் கண்கள் வெளியேற்ற எறிந்த கடதாசித் துண்டுகளை மீளாவும் சேர்க்கும் முயற்சியில் குப்பையோடுகுப்பையாக அவள் கலக்கிறார்கள். உடைந்து போன மன விளையாட்டுப் பொம்மையை ஓட்டிவிட முயலும் சிறு குழந்தையின் நப்பாசை அவள் முகத்தில் வழிகிறது. அந்தக் குப்பைகளுடன் என்னையும் வெறித்து நோக்குகிறார்கள். பாவி உன்னால்தானே எமக்கு இந்த விளை' என்பதுபோல அவள் பார்வை அமைவதாக எனக்குத் தோன்ற நானும் அந்தக் குப்பை களுக்குள் சங்கமிகின்றேன். உலகத்துக்குப் பைத்தியமாகக் காட்சித்தரும் நான் எனக்கே பைத்தியமாகிடவில்லையே இன்னும்பே உணர்வையூட்டும் இரத்தபாசம் மரத்துவிடாத நிலையில் அச்சிறுமிக்கு உதவி செய்யப்போ கிறேன். 'மாமா அந்தக் கடதாசித்தான் பறக்குது மாமா' என்கிறது மழலையில். சாதியா? அது பறக்குமா?

வினாவை விடுத்து பறக்கும் கடதாசியை எட்டிப்பிடிக்கிறேன் கடதாசித்தான். குழந்தையின் வழக்கில் கடசாதியாகி விட்டது

மொழியியலில் சொல்வார்களே அதுதான், மருவிவிட்டது. இது இழிசனர் வழக்கு. இந்த வழக்கையே எழுதித் தங்கள் பைகளை நிரப்புவார்கள் கூட அதிகம் உண்டு நம் நாட்டில். எமக்கா கத்தான் சங்கங்களும் கூட்டங்களும். ஏன் அரசியல் கூட மக்களாகிய எமக்கு எமக்காக எம்மால் என்றதான் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். சிறுமி முனு முனுக்கிறார்கள்.

'அக்காமார் தரித்திரங்கள் எண்டு சொல்லி என்னட்டதந்து விட்டவ அம்மா. கடைக்காரர் வீகிப்போட்டார் மாமா' என்று சொல்லிக் கண்களைப் புறங்கையால் கசக்கினால் அவள். என் நெஞ்சும் கணத்தது. பொருள் வரண்டுவிட்டால் தாம் ஈன்ற செல்வங்களையே தரித்திரம் முதேவி என்று திட்டும் நிலை வந்துவிடுகிறது.

சிறுமியின் கடதாசிகளை ஒழுங்காகக் கட்டினேன். காலையில் யாரோ ஒருவர் என்முன்னே எறிந்துவிட்டுப்போன பத்துச் சத நாணயத்தை அச்சிறுமிக்குத் தருகிறேன்.

'இந்தாம்மா இதக் குடுத்து சீனி வாங்கு' என்றேன். கலைந்துள்ள அந்தக் கடதாசித் துண்டுகளைச்சுருட்டி மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு படியேறிப் பத்துச் சதத்தைக் கொடுத்து சீனி வாங்கிக்கொண்டு திரும்பவும் வீடு செல்கிறார்கள். அவள் கால்கள் பின்னப் பின்ன நடக்கிறார்கள். என்கவனம் முன்னேறுகிறது:

என் குடும்பத்தையும் என் வாழ்வையும் பற்றி என்னுகிற போது எனக்கும் இந்த வயது தானிருக்கும். அப்போது ஆரூம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன், என் ஒரே அக்கா பருவ மடைந்து வீட்டிலேயே இருந்து விட்டாள். கற்பு ஒழுக்கம் எல்லாம் என்போல ஏழைகளின் வீடுகளில் தானே அனுஷ்டிக்கப் படுகிறது.

பெண்கள் பருவமடைந் தாள் படிக்கக் கூடாதாம். இது முற்றிப்போன எம் சமூகக் கட்டுக்கோப்பு. நல்லவேளை படிக்க அனுமதித்தாலும் எங்கே நமக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. நான் மட்டும் படித்தேன். என் தந்தையின் அந்த ஒரே தள்ளு வண்டி எங்கள் வாழ்வையும் தள்ளிவந்தது. காலையில் எழுந்து திருநீற்றை நெற்றியிலும் கழுத் திலும் பட்டை சார்த்திக் கொண்டு 'முருகா இன்றையப் பொழுதைப் போக்கு' என்று இரந்து நிற்கிறபோது அம்மா நெருப்பில் வெந்துகொண்டிருப்பாள். அந்தக் குச்சு ஒழுங்கையில் என் அப்பாவின் வண்டி ஆடி அசைந்து வருவது நிறை குடி காரன் போதையில் தெருவின் இரு முனைகளையும் மாறி மாறித் தொட்டுவருவதை நினைவுபடுத்தும்: அந்தப் பழையவண்டியிலே மாடாக அவர் முறிவைதைக் கண்டு கலங்கியிருக்கிறேன். தள்ளாத வயதிலும் எங்கள் குடும்பத்தைத் தள்ளுவதற்காக நோயென்றும் நொடியென்றும் வீட்டில் முடங்காமல் செல்வதைக்

கண்டு மனம் குறைந்திருக்கிறேன் பாடசாலை விட்டு வீடு வரும் போது உச்சி வெயிலில் வண்டி நிறைந்த பாரத்துடன் மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க அவர் வண்டியிழுத்துச் செல்வதைக் கண்டு என் படிப்பையே உதறி விட்டு உழைக்கவும் துடித்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவர்,

'தம்பீ நான் பிச்சை எடுத் தெண்டாலும் படிப்பிப்பன் நீ படிப்பில் கவனமாயிரு' என்கிற உற்சாகம் என்னை இந்நிலையிலாக்கி யிருக்கிறது. எனது பரம்பரைத் தொழில் வேறு. அதைத்தான் எனது பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரமே சொல்லும். அது கூடாத தொழில் என்று உதறிவிட்டு இன்று வண்டிமாடாக நிற்கிற அவரின் வாழ்வே தியாகத்தீ என்றுதான் சொல்லவேண்டும்; அதிகாலையில் அம்மா எழுவாள் காலையில் பலகாரம் சூட்டுவிற் பாள். நெருப்புடன் நெருப்பாக எரிந்து புகையோடு புகையரக அவள் புகைவாள். இத்தனையும் எங்க்காகவும் என் அக்காவுக்காகவும் தான். மழைவருமுன் எறும்பு ஒன்று ஒன்றாகக் கொண் டுவந்து தன் உணவைச் சேர்க்குமே அதுபோல வயிற்றைக் கட்டி வாயைக்கட்டி அக்காவுக்கு சீதனம் சேர்த்தார்கள். அக்காவுக்கு வரும் அத்தான் என் படிப்பையும் கவனித்துக் கொள்வார் என்ற துணிவில் காலம் புரண்டது. அக்காவின் வாழ்விலும் ஒரு திருப்பம். மனம் முடிந்தது. அந்த மனத்தின் முடிவு என்னையும் அனுதையாக

கியது: உழைக்கும் உடல்கள் மீது வறுமையும் அவாக்கொண்டு விடுகிறது. தனியனுக மொட்ட டைமரமாக விழுவதற்கு மட்டும் ஒரு பெரும் காற்றை மட்டும் எதிர்பார்த்து நின்றேன். அத் தான் நல்லவர் குடியாதபோது. நாளெல்லாம் உழைத்து உடலை ஓடாகிக் கொள்கிற அவர்கள் வின் ஒரேஒரு சந்தோஷ நிகழ்ச்சி குடியும் குடித்தனமும் தானே? குடிவறுமையைத் தந்தது. குடித் தனம் குழந்தை குட்டிகளைத் தாராளமக்க கொடுத்தது. என் படிப்பும் அஸ்தமித்து விடுமோ என்ற அச்சம். என் பெயரின் பின்னே இரண்டு எழுத்துக்களை வைத்து அழகு பார்க்க விரும் பிப உயிர்கள் சாம்பலாகிவிட்டன. இறந்த பின்பு அவர்கள் ஆவிகள் உலகில் உலவுவதாகக் கூறுகிறார்கள். அப்படி என் தந்தை அலைந்தால் என் இரண்டு எழுத்துக்களையும் கண்டு மகிழ்டும் என்று படித்தேன். நான் படிக்கப் புத்தகம் திறக்கும்போ தெல்லாம் என் அம்மாவின் அந்த முகம் வந்து என்னை வருத் தும். இன்னும் காயம் ஆறவில்லை அப்போது எஸ். எஸ். வி. படித் துக்க கொண்டிருந்தேன். தேர்வுக்காக சிலபோது விழித்திருந்து படித்திருக்கிறேன்: அப்போது என் அம்மாவும் எனக்காக விழித்திருக்கிறேன். பாடசாலை விட்டதும் நேரே பெரிய கடைச் சந்தைக்குச் சென்று அங்குள்ள கடைக்காரன் ஒருவணிடம் ஐந்து ஒருத்தல் பாக்கு வாங்குவேன். அதனை ஊறப்போட்டுச் சீவி

எடுத்துச்சென்றால் சீவல் கூவீயாக ஜம்பது சதம் தருவான். இப்படித்தான் அம்மா உழைத்தான். நான் புகைந்து மின்னிக் கொண்டிருக்கும் விளக்கைவைத்துக்கொண்டு புத்தகத்துடன் போராடுவேன். அம்மாதன் தூக்கத்தையும் கொன்று என்னுடன் விழித்திருந்து இருளிலே பாக்குச் சீவிக் கொண்டிருப்பாள். பல வேளை அவள் தூங்கி விழுந்து விடுவாள். 'சென்று படுங்கள்' என்றாலும் கேட்க மாட்டாள். தூக்கக் கலக்கத்தில் தன்கைகளின் விரல்களைக்கூடச் சீவி விடுவான். பாவம் பகலிலும்உழைப்பு இரவிலுமா என்ற இரக்கம் மேலிட நான் புத்தகத்தை மூடி நித்திரை வருவதாகக் கூறி அவளையும் படுக்கச் செய்து இராவெல்லாம் அழுதிருக்கிறேன்.

இப்படித்தான் படித்தேன் நான் பல்கலைக் கழகப் புகுழுகத் தேர்வில் சித்தியடைந்தபோது அக்கா மகிழ்ச்சியடைய இதைப் பார்க்க அம்மா அப்பா கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்று புலம் பினேன். பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாண்டு நரகமாகவிருந்தது. மக்கள் வங்கிக்குப் பணத்துக்கு விண்ணப்பித்தேன். விண்ணப்பம் வெறுமனே திரும்பிவத்தது. உறுதியும் ஆதனமும் தெரிந்த கனதனவான்களும் எனக்கேது? அக்காவின் அந்த அரைப்பரப்புக் காணியை அடைவு வைத்துப் பணத்தைப் பெற்று என் படிப்பைத் தொடர்ந்தேன். படித்து முடித்துப் பின் வரும் உத்தியோகத்தில் மீட்டுக் கொள்ளலாம்

என்கிற அசாத்தியத் துணிவில் முதலாம் வருடத் தேர்வு எனக் குப் பொருளியலில் அதிக புள்ளியைத் தேடித் தந்தது. எம் போன்ற ஏழைசனுக்குத்தான் பொருளியலில் ஆர்வமும் திற மையும் வருகிறது. எஞ்சிய மூன்றாண்டு காலத்துக்கும் பல்கலைக் கழக உதவி கிடைத்தது. எல்லாமே அவர்கள் தருகிறார்களா? அத்தானும் அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தார். குடியிருந்த நிலம் விலையாகி விட்டதனை அறிந்து வருந்தினேன்.

பட்டம் கிடைத்தபின் விடிவு வராதா என்றிருந்தேன். தேர்வு முடிந்தபின் பல்கலைக் கழகமே என்னை ஓர் உதவி ஆசிரியராக ஆக்கிக் கொண்டது. என்னிட என் அக்காவும் அத்தானும்தான் அதிகம் பெருமை கொண்டார்கள். அந்த வாழ்வும் பெருமையும் ஆண்டொன்றுக் குத்தான் நீடித்தது. அந்தவருடமே நானும் வேலையற்ற பட்டதாரிகள் கூட்டத்தில் ஒருவனானேன். யாவும் நேற்று நடந்த வைகள்போல பசுமையாக இருக்கின்றன.

எத்தனையோ வேலைகளுக்கு விண்ணப்பி திருந்தேன் அங்கெல்லாமிருந்து அழைப்புகள் வரும் நேர்முகத் தேர்வுக்கு. நேர்முகத் தேர்வின் முடிவுதான் வழமைபோல அழையும். நான் ஸி; ஏ. எஸ். தேர்வில் எல்லோரையும் விட அதிகமாகப் புள்ளிகள் பெற்று இலங்கையிலேயே முதலாவதாகத் தேறியிருந்தேன். எல்லாரும் என்னை வாழ்த்தி

வழியனுப்பியிருந்தார்கள். நேர்முகத் தேர்வு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. என்முறை வந்தபோது எல்லாத் தெய்வங்களையும் முன்றிருத்தி வேண்டிக் கொண்டேன். பிரசவ அறையுள் அனுமதிக்கப்படும் பிரசவத் தாயின் நிலையில் நானிருந்தேன். உடலெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டியது. உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன். அங்கு நேர்முகத்தேர்வின் குழுவிலே ஒரு தயிமர் தலைவராகவும் ஏனைய இருவர் சிங்களவராகவும் இருந்தார்கள். நான் தலையை ஏறிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். கூட்டங்களிலெல்லாம் தீண்டாமை பற்றி வாய்க்கீழியக் கத்தி மக்களின் அபிமானம் பெற்ற அவரே இருந்தார். எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் நன்றி சொல்லி வைத்தேன்.

ஆயிற்று. என் தராதரப் பத்திரங்களைப் பரிசீலித்தார்.

ஓன்று, இரண்டு, மூன்று:

ஆம் மூன்றுவதாக இருந்தது என் பிறப்புச் சாட்சிப்பத்தி ரம..... அவர் முகத்தை கூர்ந்து நோக்கினேன். அது இருபத்தே மூகச் சுழித்து தீண்டத் தகாத தைத் தீண்டிவிட்ட உணர்வுவர தராதரப் பத்திரங்கள் தாங்கிய பைலை மற்றவரிடம் கொடுத்தார்.

என்னை நோக்கிக் கேள்வி கள் பிறந்தன.

‘நீர் தீண்டாமை பற்றி என்ன என்னுகிறீர்?’

‘சமுதாயம் எப்படி அழைய வேண்டும் என விரும்புகிறீர்?’

‘புரட்சிதான் மார்க்கமா?’

நானும் விடையளிக்கிறேன்; கற்றவர்களுள் ஒருவனுக. எனது விடையைப்பற்றி அவருக்கு அக்கறையில்லை வினாத்தான் முக்கியம் யார் யாரிடமோ செல்வாக்கும் அறிமுகமும் பெற்று வந்த அந்தக் கூட்டத்தில் நான்ஒருவன் மட்டும், என்னை கடவுளை மனிதத் தன்மையை நம்பி வந்திருக்கிறேன்.

எவற்றை நம்பினேனே அவை காலை வாருகின்றன.

எனது தராதரப் பத்திரங்கள் என்னிடம் திரும்பவும் வருகின்றன நான் திரும்புகிறேன்.

அவர்கள் பேசிக்கொள்வது என் காதில் தெளிவாக விழுகிறது. ‘குப்பை குப்பைக்குத்தான் சொந்தம்படி மெத்தைக்கல்ல’

முடிவு எனக்குத் தெரியும்.

புன்கிரிப்பை வலிந்து வரவழைத்துக்கொண்டு மனச்சமையைத் தாங்கிக்கொண்டு விருட்டெட்டஞ்சு வெளியேறுகின்றேன்.

இப்படி எத்தனையோ. காரணம் நான் கடசாதி.

என் அக்காவும் அத்தானும் குழந்தைகளும் படும் வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் என் அலைச்சல் என்னை நாயாக்க நான் படித்த பாடங்களால் பட்டங்களால் என் வயிற்றையே கழுவமுடியாத அபாக்கிய நிலையினால் நானே என்னைப் பைத்தியமாக்கிக் கொள்கிறேன். குறைந்த வேலைக்குச் சென்றால் நீ இங்கே தங்கமாட்டாய் போ என்கிறூர்கள். உயர்ந்த வேலைக்குச் சென்றால் என்னை என் பிறப்புச்சாட-

திப் பத்திரமே கழுத்தறுக்கிறது.

என் தற்கையின் தொழில் என்ற அந்த இடத்தில் கள்ளுக்கீவுபவர் என்றிருக்கிறது.

முதலாளித்துவத்தின் முதல் எதிரி கல்வி என்பார்களே: அவர்கள், ஆம் அந்த வர்க்கக்கேமே என்னைநானு பயன்படுத்துகிறது.

‘படிச்சுப்போட்டு என்னத்தைக் காணுறது. உவனைப்பார்க்கயிலையே கொப்பரையும் கொம்மாவையும் தின்டுபோட்டு கொக்காவின்ர காணியையும் விழுங்கிப்போட்டு அவன் பாவம்புள்ளகுடிச்காரியைத்தெருவில் விட்டுப்போட்டு விசராக் கிடக்குது.

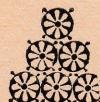
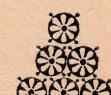
நான் விளம்பரப் பொருளாகிறேன்: கல்விக்கெதிராக இக்கூற்றைக் கூட சிரித்து ஏற்றுத் தலையசைக்கிறேன் இல்லாவிட்டால் நான் எப்படிப் பைத் தியமாயிருக்கமுடியும்? அந்தச் சிறுமி என் அக்காள் மகள், அவன் சென்று சொல்வாள். நடந்ததெல்லாமே சொல்லுவாள் இடையில் அந்த ‘விசரபிடிச்ச மாமா’ என்ற சொல்லைக் கேட்டபோதே தன் தலையைப் பிய்த்து குழந்தையின் கன்னத் திலும் இரண்டு போட்டு புலம்புவாள். அழுவாள்.

அவனை அந்த நிலையில் ஆக்கிவைத்திருக்கிறேன் நான்.

எங்களுக்கு விடிவே இல்லையா?

நாங்கள் கடசாதியேதானு?

      புதியதொரு வேள்வி

 செய்வோம்

க. வில்வரத்தினம்

சடைத்துப் பருத்து நிற்கும்அந்த
 ஆலமரத்தை
 கொழுத்தி எரியுங்கள்
 அதனால்
 விளைகின்ற, நன்மை மிகப் பெரிதே!

ஆயிரம் விழுதுகளை அகலித்து ஊன்றி
 அந்தப் பெரு நிலத்தை
 சொந்தம் கொண்டாடுகுது
 விழுதுகளால் வேலியிட்டு
 பெருநிலத்தை விழுங்கிவிட்டு
 உலகுக்கு
 நிழல்தருவதாக ஜாலம் புரிகிறது

ஆதலால்
 சடைத்துப் பருத்து நிற்கும்அந்த
 ஆலமரத்தை
 கொஞ்சத்தி எரியுங்கள்

மலைபோற் பருத்த அடிமரத்தில்
 குகைபோன்ற பொந்தினுள்
 என்னைற்ற கொடிய ஜந்துக்கள் எல்லாம்
 இனம் பெருக்கி வாழ்கிறது.

விளம் கக்கும் பாம்புகளை
 கொட்டி விடும் தேள்களை
 அந்த மரம்
 தன் பொந்தில்
 அடைகாத்து வளர்க்கிறது

 கிளைகள் தோறும் விழுதுகள் போலே
 கொழுவிக் கிடக்கே கோடரிப் பாம்புகள்

 உதிர்த்துக் குவித்த சருகிலைக் குப்பையுள்
 உயிர்உருவும் ஜந்துக்கள் ஊர்ந்து திரியுது.

ஆதலாஸ்
 அந்தச்
 சடைத்துப் பருத்து நிற்கும்
 ஆலமரத்தை
 கொஞ்சத்தி எரியுங்கள்

 சூரியன் ஒளியே உள்ளே நுழையாது
 பாரிய பந்தற் திரையால் மறைத்துஅது
 கொடிய ஜந்துக்கணக்கு அபயம் அளிக்கிறது
 காட்டிக் கொடுக்காமல் கருணை புரிகிறது

ஆதலாஸ்
 அந்தச்
 சடைத்துப் பருத்து நிற்கும்
 ஆலமரத்தை
 கொஞ்சத்தி எரியுங்கள்

 அதனைக் கொஞ்சத்தி எரிகின்ற தீயினில்
 பலகாலமாக அதனுள் உறைகின்ற
 பழையபுதர் கலைாம் பற்றிஎரியுமே!
 பழைய புதர் இருள் பற்றி எரியவும்
 கிழக்கு வெளுத்தது போல்
 புதியதொரு வாழ்வு பூத்துச் சுடருமே.

அந்த ஒரு காள்

வேங்கை மார்பன்

சோளக்க் காற்றுக் காலத் தின் உச்ச கட்டம். புரட்டாகிக் காற்று புரட்டிப் புரட்டி அடிக் கும் என்பார்களே! அக் கூற்றை மெய்யாக்க, நெடுமுரவின் தூற லில் காற்று மூர்க்கமாக வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. பெர்ண பேத் முழுகி விரித்து காயப் போட்ட தலையுடன், இடுப்பில் கைக் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு வீட்டின் பின்முற்றத்து தென்ஜை மர நிழலில் நின்று கொண்டு எதிரே தெரிந்த கடல் கீலகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

கடவு அலைகள் வென்றுரை களைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பெர்ணபேத் உடுத்தி இருந்த சீத்தை சிவப்புப் பூப் போட்ட சாரம் காற்றின் வேகத்தால் படபடவென ஒசை இட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அவளும் முழுகி விரித்துக் காய்ந்த கூந்தல்

அங்குமிங்குமாக பறந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் கண்முன் வென்றுரை கக்கிய அலைகள் கடலரிப்பபைத் தடுப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்து அணையில் மோது உயர் எழு காற்றின் வேகத்தால் அவை வீசப்பட்டு அந்த அணையோடு போட்டிருந்த தார் ரேடுட்டை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது ;

எதிரே சிறுத்தீவும், அதற்குப் பின்னால் சிறிது தூரத்தில் வழுவாடு நிறத்தில் அமைந்தி ருந்த மண்ணைத்தீவும் அதன் கரைகளும், அவளுக்கு இடது புறம் சிறிது தூரத்தில் அமைந்திருந்த ஜெற்றியும், அதற்கு இடது புறம் மிக தூரத்தில் வென்றுரைகளுக்குப் பின்னால் ஆடாத் திருக்கை நிறத்தில் படர்ந்திருந்த ஒரு கரை பனை மரங்களும், செங்கடாப்பாரை

யின் இளமஞ்சன் நிறத்தில் பூதி திருந்த அடிவானமும் சேர்ந்து ஒரு மென்மை உணர்வை அந்தக் காற்றினாடே எழுபிக் கொண்டிருந்தன.

பெர்ணபேத் கடல் அலைக் ளையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள். அவனுக்கு முன்னால் மிக அன்மையில் கடலின் பரப்புத் திடவில் பாய்ந்திருந்த சிறஞ்சியின் பின்னால் சிறு வள்ளத் தின்கடையாவில்நின்றுகொண்டு ஒரு தொழிலாளி காற்றிற்கு எதிராக மன்றைத்தீவை நோக்கி தாங்கிக் கொண்டிருந்தான். அலைக்கு எதிராகப் போகும் அச் சிறு வள்ளம், அலை வீச்சால் ஏற்றபட்டு தொடர்ந்து பாய்ந்து பாய்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

பெர்ணபேத்தின் உள்ளம் இதைக் கண்டு சிலிர்த்தது “இந்த பொட்ட கடலில் இந்த வள்ளம் இப்படி அன்னவாரப்பட்டா அந்த பெரிய சமுத்திரத்தில் அவர் என்னபாடுபட்டிருப்பேர்,

அவள் முகம் கணவாய் மைபோல் கறுத்தது. தன் குழந்தையை மார்போடு இறுக அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள். அவள் மனதை என்றாற நடந்த அந்தத் துயர சம்பவம் துருத்திக் கொண்டு நின்றது.

நடு இரவு அந்த அறையுள் தலையணியை நெஞ்சோடு அணைத்து அங்குமிங்கும் புரண்டு கொண்டிருந்தாள், பெர்ணபேத். நித்திரை வரவில்லை. எழுந்து நடுச்சாலையின் திருங்கை

திறந்து வெளியேவந்து தெருவை எட்டிப் பார்த்தாள். யாருமற்ற அனைதை போல் தெரு வெறிச் சோடிக் கிடந்தது. ஓ! வென்று கொட்டாவியை விட்டு விட்டு முன் விருந்தையில் வந்திருந்தாள். அந்த நீசப்தத்தில் அலையோசை மிக தெளிவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சிறி து நேரத்தில் கையை நீட்டி ஒரு பக்கபோரில் சரிந்து புத்தரின் சயன் நிலையில் படுத்து வாசலை யே பரர்த்துக்கொண்டிருந்தாள்

தெருவில் யாரோ வருவது போன்ற காலடியோசை! அதே மரியதாஸ் தான் பெர்ணபேத் தின் மனம் அமைதியாகிறது.

‘எனுங்க இவ்வளவு நேரஞ்சென்ட? - பெர்ணபேத் மெதுவாக கேட்டாள்.

‘என்ன செய்யிற அம்மாவக படுக்க நேரஞ்சென்டிற்று’

‘சரி வாருங்க’

எதுவும் பேசாமல் முன் முற்றத்தையும் இணைத்திருந்த ஒடையால்சென்று குசினிக்குள் அமர்ந்தார்கள். இருவரும் சிறிதுநேரம் பேசவில்லை.

‘என்னங்க’ பெர்ணபேத் தொடங்கினால்.

‘என்ன’

‘பொறுங்க வாறன்’

எழுந்து அட்டாணிக்குள் கையை விட்டு அவனுக்காகவே காச்சி வைக்கப்பட்டிருந்த சல்வரிசிக்கஞ்சிக் கிளாசை கொடுத்தாள். வாங்கிச் சிறிதாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான் மரியதாஸ்.

‘என்னங்க’

‘என்ன’

‘இன்டுமில்லையங்க’

‘என்ன மறைக்கிற ம்
சொல்லன்’

‘எனக்குங்க வந்து... இந்த
மாசம் சுகமில்லாமல் வரயில்லை
யுங்க’

‘என்ன?’

மரியதாஸ் இதை எதிர்
பார்க்கவில்லை. பல இரவுகள்
இருளின் விலையின் துணையுள்
விளைவை உணராமல் - எதிர்பா
ராமல் விதைத்த விதைப்புக்க
வின் காலவளர்ச்சி நீண்டு அவன்
முன் தோன்றிறது.

‘அதுக்கு இப்ப நான் என்ன
செய்கிறது?’

மீன் வெட்டும் பொழுது
தவறி கத்தி கையை வெட்டியது
போல் இருந்தது அவனுக்கு.

‘நீங்கள் இப்படிச் சொன்னு
என்ற கெது’ - அழுத்தொடங்கி
விட்டாள்.

‘தேய் இப்ப ஏன் அழுகிறு?
நான் பகிடிக்குச் சொன்னான்.
உன்னை முடிப்பன்தானே’

பெர்ணபேத்துக்கு அவ்வ
ளவு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை
சினுங்கிய குரவில்,

‘சத்தியமா’

‘சத்தியமா’ - சரியா?

‘அடுத்த மாசமும் இப்பிடி
எண்டா என்னை எங்கையாவது
கூட்டிக் கொண்டு போயிட
வேணும்: இல்லாட்டி நான்

ஜெற்றியில் விழுந்து செத்துப்
போவன்:

சினுங்கத் தொடங்கிவிட்டாள். அவளை சமாதானப்
படுத்தி சுய நிலைக்குக் கொண்டு
வரவும் திருந்தாதி அடிப்பதற்
கும் சரியாக இருந்தது.

அடுத்த மாசமும் பெர்ண
பேத்தின் வாக்கே பலித்துவிட்டது. அவர்கள் திட்டப்படி ஓடி
விட்டார்கள். சில நாட்களின்
பின் பெர்ணபேத்தின் தாய்
தகப்பன் இனி என்ன செய்வது
என்று இவர்கள் இருந்த வீடு
சென்று அழைத்து வந்துவிட்டார்கள். பெணர்பேத் ஓடிய
பிறகு அக்கம் பக்கமெல்லாம்
இதே கதை என்றும் பையனின்
தாய் தகப்பன்மார் துள்ளி முறிந்
தார்கள் என்றும் தாய் சொல்லி
அறிந்து பெர்ணபேத் கலவரப்
பட்டாள். சில வாரங்களின் பின்
பெர்ணபேத்தின் தாய் தகப்பன்
சில பெரியமனிதர் களைப் பிடித்து
சமரசப் பேச்சிற்கு பையன் வீட்டிற்கு
அனுப்பினார்கள். முதலில்
சம்பிரதாயத்திற்காக மறுத்
தபோதும் பின் இணங்கிவிட்டார்கள். ஆவணியில் திருமணமும்
நடந்தேறியது.

வாழ்வின் ஆரம்பப் பூரிப
பில் மூழ்கிக் கழிக்க மாதங்கள்
சில இறந்தன.

பேர்ணபேத் இப்போது ஏழு
மாத கார்ப்பவதி. பார்ப்பதற்கு
கடல் விரால் மாதிரி கொழு
கொழுவென்றிருந்தாள்.

மரியதாஸ் ஸாம்பின் கீழ் இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டி ருந்தான். அவனுக்கு எதிரே மார்கழி மாத குளிருக்கு இத மாக ஒரு சாரத்தை உடுத்தியும், இன்னெரு சாரத்தால் முதுகு வரை இழுத்துப் போர்த்தும் இரண்டு கால்களை நீட்டிப்போட்டுக்கொண்டும் இருந்தாள் பெர்ணபேத்.

‘என்னங்க நமக்கு இந்த படவு உழைப்பு சரிவராது; இனி நீங்க நெலோனுக்குப் போங்க?’

மரியதாஸ் வாவல் முள்ளை நன்றாக சப்பித் துப்பிவிட்டு,

‘நானும் அதைத்தான் யோ சிக்கிறன். அண்டைக்கு வியாண் டரட்ட கேட்டனன். அவர் வரச் சொன்னவர்: நாளைக்குப் போக வாமெண்டு பார்க்கிறன்’

‘ஓமுங்க அங்கால நந்தார் வருகுது ஏதாவது உழைப்புக் கிடைச்சாலும் நல்லது’

மறுநாள் மத்தியானம் மரியதாஸ் விடியச் சோற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு நெலோனுக்குப் போகிறான். வானம் அழிகு கோலம் எதுவும் கொள்ளாமல் மப்பும் மந்தாரமுமாகப் பல சித்துகள் கைவரப்பெற்ற முனி வரின் அமைதி கோலத்தில் அம்மிக் கொண்டிருந்தது. மார் கழி கடுங்குளிரில் காய்ந்த ஒரு போல் சுருண்டு ஆழந்த நித்தி ரையில் கிடந்த பெர்ணபேத் திடுக்கிட்டு விழித்தாள்.

பேய்க் காற்றின் இரைச்சல்! சோ! என்று பெருத்தமழை!

இடை இடையே மின்னல் முழக்கம்!

திடுக்கிட்டு சுவரைப்பிடித்து எழுந்து நின்றார்கள். வெளியே மழையின் இரைச்சலும் காற்றின் சீற்றமும் ஒன்று சேர்ந்து அலறிக்கொண்டிருந்து. அவனது மனம் தொழிலுக்குப் போன தன் கணவனைச் சுற்றி கூழித்தன ஜோயா என்ற ஆண்டவரே..... இருதய ராசாவே கடலில் கிடக்கிற அந்தப் பாவிகளுக்கு ஒண்டும் வராம காப்பாத்து..... ராசா’

காற்றின் வேகத்தால் வீட்டின் கரை ஒடுகள் பறந்தன. தென்னை மட்டைகளும் தேங்காய்இளநீர்க்களோகாயோவிழும் ஒசைகள் இடைகிடை கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அப்பெருங்காற்று கச்சானும் கொண்டலு மாக மாறி மாறி அடித்து ஒரு பெரும் சூருவனியை ஏற்படுத்தி விட்டது.

மறுநாள் காலை எல்லோரும் கடற்கரையை சூழ்ந்து, ஏதாவது தொழில் வருகிறதா என்று தூரத்தில் பார்த்த வண்ணம் இருந்தார்கள். கடல் நீர் எவ்வித சலனமுமின்றி கண்ணுட்போல் காட்சியளித்தது. முதல் நாள் நெலோனுக்குப் போனவர்கள் திரும்பவே இல்லை. இரண்டாம் நாளும் அப்படியே:

அந்தக் குருநகரே ஒருவித சோகத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தது ஒவ்வொர் இரவும் ஆங்காங்கே வீடுகளில் இருந்து பெண்கள் அழுகை ஒலங்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன, பெர்ண

பேத் வெளியே வரவில்லை. தலையினையில் சரிந்து படுத்தபடி சதா அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆசைகள் வாழ்க்கையில் அனுஅனுவாக அனுபவிக்க வேண்டி இருந்த என்னங்கள் கனவு கோலங்களை நினைவாக்க என்னிமுயன்ற நாட்கள் எல்லாவற்றையும் அந்த குருவளி அறுத்துச் சென்றுவிட்டது. அவளது கணவன் மாத்திரமல்லாது மேற்கேதன் தொழிலுக்குப் போன அவள் தகப்பன்கூடத் திரும்பாது அவளின் துயரை அதிகரித்தது.

‘நான் கேட்டநான் கேட்டிருந்தன்.

நான் பார்த்த நான் பார்த்திருந்தன்’

அவள் தாய் இழவுசொல்லி அழும்போது பெர்ணபேத் விம்மி விம்மி குலுங்குவாள். அரசாங்கத்தால் விமான மூலமும் கடற்படை மூலமும் தேடல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கடைசியில் கிடைத்தபதில் தனுஸ்கோடிக் கரையில் அடையாளம் காணமுடியாத படி அழுகிய நிலையில் பல பிரேதங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

யார் எவர் என்று யாருக்குமே தெரியவில்லை. கடவுளே அவராக இருக்கப்படாது இருதய ராசாவே!-ஓவோர்நாளும் மன்றுடினால் பெர்ணபேத் போ

னவர்கள் போனவர்கள்தான். சிலர் ஆங்காங்கே மன்னார்க்கரைகளிலும் பேசாலைக் கடற்கரைகளிலும் ஒதுங்கியவர்கள் வந்து தம் இன்னல்களை விபரித்தார்கள்,

மாதங்கள் யாருக்காக அழிந்துகொண்டிருந்தன. இப்பொழுது பெர்ணபேத்தின் தாய் அனந்தாசி அப்பம் சுட்டு விற்கத் தொடங்கிவிட்டாள்:

பெர்ணபேத் கடலைகளையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறீர்கள். ‘அந்த ஒரு நாள்மட்டும் நான் கைலோனுக்குப் போன்னு சொல்லியிராட்டி அவர் இப்பவும் என்னேட இருப்பார் என்று என்னியபோது அவளோயும் மீறி ஒரு வீம்மல் பெருமூச்சு எழுந்தது.’

‘எடிய பெறுணபேத்து இந்தக் காத்துக்குள்ள ஏன்றி குழந்தய வைச்சக்கொண்டு நிக்கிருஉள்ள வாடி’ என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டாள் அனந்தாசி. பெர்ணபேத் இன்னும் கடலைகளையே வெறித்து, பார்த்தபடி நிற்கிறீர்.

அந்தச் சிறுவள்ளாம் களம் கட்டியைவிட்டு வெகு தூரத்தில் ஆடி ஆடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது,

கொழும்பு கலை, இலக்கிய
நன்பர் கழகம்

கலந்துரையாடல்

நெல்லை க. பேரன்

கொழும்பில் கலை, இலக்கிய ஆர்வமுள்ள துடிப்பான இணை ஞர்களின் நீண்டகால விருப்பங்களிலொன்று தற்போது நிறைவேறியுள்ளது. ‘கொழும்பு கலை, இலக்கிய நன்பர் கழகம்’ என்ற ஒரு அமைப்பு இப்போது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு காலமும் தெருக்களிலும் புகைவண்டிகளிலும் காரியாலயங்களிலும் சந்திக்கும் வேளைகளில் உரையாடித் தமது இலக்கியப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் நன்பர்கள் இப்போது மாதம் ஒருத்தவை வெள்ளவத்தையில் சூடி ஒழுங்கான முறையில் கலை இலக்கிய விமர்சன அரங்குகளை நடாத்தி வருகின்றனர்.

அழுத்தின் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடுபட்டு வரும் ‘மல்லிகை’ யும் அதன் ஆசிரியர் திரு. டொமினிக்லீவா அவர்களும் கூடத் தாம் கொழும்புக்கு வரும் சமயங்களிலெல்லாம் இந்த இலக்கிய நன்பர்

களைத் தனித்தனியாகச்சந்தித்து ‘நீங்கள் ஏன் ஒரு கழகமாகக் கூடிச் சரிவர இயங்கக்கூடாது?’ என்று கேட்டுவைப்பார். அவரது விருப்பமும் இப்போது நிறைவேறியுள்ளது. மல்லிகைக் கும் இது மகிழ்ச்சிதரும் என்று நம்பலாம்.

கொழும்பு கலை இலக்கிய நன்பர் கழகத்தின் இணைப்புச் செயலாளராக நெல்லை க. பேரன், பொதுச் செயலாளராக திரு. அ. யேசுராசா, நிதிச் செயலாளராக குப்பிமான் திருச் சீ. சண்முகம் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். கட்டுப் பெற்றை தொழில் நுட்பக் கல்லூரித் தமிழ் மாணவர்களும், பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் இன்னும் கொழும்பில் காரியாலயங்களில் கடமைபார்க்கின்ற பல இலக்கிய நன்பர்களும் இக்கழகத்தில் உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்துள்ளனர்.

கடந்த மாதம் மேற்படி கழகம் நாடாத்திய கலந்துரையாடவின்போது சிங்கள திரைப்படமான ‘அக்கரபஹ’ சமீபத் தில் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் (பம்பலப்பிட்டி) அரங்கேறிய ‘அம்பி’ யின் ‘வேதாளம் சொன்னகைதை’ இன்னும் இலங்கை சட்டக்கல்லூரித் தமிழ் மன்றத் தினர் கொழும்பு மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்தில் நிகழ்த்திய கலை, விழாவில் இடம்பெற்ற ‘மாமா’ ‘கரடி’ ஆகிய இரு நாடகங்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் இடம்பெற்றன.

சமூத்துப் பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதையை அடி யொற்றியதே ‘மாமா’ என்ற நாடகம். கரடி நாடகமும் ‘அண்டன் செக்காவ்’ எழுதியது. இரண்டும் மிகஅழகாகத் தமிழ்ப் படுத்தப்பட்டு மிகவும் சிறப்பானமுறையில் அரங்கேற்றப்பட்டன என்று இந் நாடகங்கள் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த ஐ. சன்முகம், தில்லைக்கூத்தன் ஆகியோர் கூறினார்கள். தில்லைக்கூத்தன் பேசுகையில், ‘மாமா நாடகத்தில் உயிர்த் துடிப்பு மிக்க பாத்திரமாக சிறுவனை உருவாக்கிய திறமை டெரக்டர் சச்சிதானந்தனுடையது. தாயா கநடித்த பெண்மணியும் மிகச் சிறப்பாகச் செய்தார். அது போலவே ‘கரடி’ யிலும் கரடி யாக வந்த சச்சிதானந்தன் மிகவும் தத்ருபமாகச் செய்தார். இவ்விரு நாடகங்களையும் பார்த் தபோது ஈழத்தில் சிங்களத்

திரைப்படங்களும் நாடகங்களும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது போன்று தமிழ் மொழியிலும் நவீன பார்வை கொண்ட நாடகங்கள் புதிய உத்திகளுடன் வளர்வாம் என்றே தோன்றுகிறது’ என்றார். மேலும் இந்த நாடகங்களில் அரங்க நிர்மாணத்தைப் பற்றிய கவனம் கூடுதலாகச் செலுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் கருத்துச் சொல்லப்பட்டது.

கவிஞர் ‘அம்பி’ யின் ‘வேதாளம் சொன்ன கதை’ என்ற கவிதை நாடகம் பற்றி குப்பி மான் ஐ. சன்முகம் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், ‘காலத்திற் கேற்ற கதையல்ல. கதையைத் தவிர்த்தாலும் மற்ற எல்லா வகையிலும் தமிழ் நாடகத் துறைக்குப் புதிய முயற்சி. நல்ல இயக்கம் கொண்ட இந்நாடகம் ஒரு வகையில் உபதேசிப்பதாக இருக்கின்றது’ என்றார். க. பேராம் பலம் பேசுகையில், ‘நடிப்பைப் பொறுத்தவரையில் பசாக பாக மேற்ற லலை வீரமணி, புவராக வந்த இருக்காதன், அமைச் சர் ஆகியோர் திறம்படச் செய்தனர். பெண் பாத்திரங்கள் இயல்பாக அமையவில்லை’ என்றார்.

அடுத்து ‘அக்கரபஹ’ என்ற லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிகின் நெறிப் படுத்துகைக் குட்பட்ட சிங்கள திரைப்படம் பற்றித் திருவாளர்கள் அன்ன இராசேந்திரம், தில்லைக் கூத்தன், குப்பிமான் ஐ. சன்முகம், வி.

ஸ்ரீதரசர்மா ஆகியோர் தமது கருத்துரைகளை வழங்கினர்.

அண்ணே இராசேந்திரம் பேசகையில், ‘தலாவ என்ற அழகான சிராமத்துச் சூறவில் இரு வேறுபட்ட பெண்களின் மனை நிலைகளை இயல்பாகவும் யதார்த்தம் மிளிரவும் சித்தரித் துள்ள கலைஞர் வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிசின் கைவண்ணம் மெச்சத் தகுந்தது’ என்றார்.

ஐ. சண்முகம் பேசகையில், ‘எனக்கு மறக்கமுடியாத பாத் திரம் கதாநாயகளின் தமக்கையாக நடித்த மாவினி பொன் சேகாவாரகும். மிகவும் அருமையான பாத்திர நெருக்கம் இங்கு காட்டப்படுகிறது. படப்பிடிப்பு நுனுக்கங்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் இதைவிட வெஸ்டரின் இன்னும் சிறப்பான படங்களும் (உ - ம: கொலுகத வத்த) இருக்கின்றன’ என்றார்.

வி. ஸ்ரீதரசர்மா பேசகையில், ‘படம் பார்க்கிறோம் என்ற உணர்வேயில்லாமல் கதையோடும் சிராமியச் சூழ்நிலையோடும் பாத்திரங்களின் இயக்கத்தோடும் ஒன்றிப் போய்விட்டேன்’ என்றார்.

இறுதியாக ‘சாந்தன்’ எழுதிய ‘பார்வை’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றியும் அபிப்பிராயம் சொல்லப்பட்டது துணிகரமான இம் முயற்சியைப் பாராட்டிய சுழக உறுப்பினர்கள் கட்டுப்பெத்தை தொழில்நுட்பக்

கல்லூரியில் சமீபத்தில் ‘பார்வை’ அறிமுகவிழா நடாத்தியமைக்காக அக்கல் லூரித் தமிழ்மன்றத் தையும் மனமாரப்பாராட்டினர்.

‘மஸ்லிகை’யில் அதிகமான சிறுகதைகள் இடம்பெறவேண் டும் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. தரமற்ற சஞ்சிகைகளை ஈழத்திற்கு இறக்குமதி செய்யும் வியாபார நோக்க நடவடிக்கைகளை முற்றுக்கொடுப்பது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மொத்தத்தில் மிக்க பயனுள்ள கலந்துரையாடலாக இது அமைந்தது. பிரதி மாதமும் மேற்படி சுழகம் தனது உறுப்பினர்களைக் கூட்டி அம்மாதத்தில் நடைபெற்ற கலை, இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய கலந்துரையாடலை நிகழ்த்தும் என்றும் அவைபற்றிய குறிப்புக்களை நீங்கள் தொடர்ந்து மஸ்லிகைவாயிலாக அறியமுடியும் என்பதையும் இங்கு சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன்.

மஸ்லிகை ஆசிரியரைக்
கொழும்பில் சந்திக்கும்
முகவரி:

182, முதலாம் குறுக்குத் தெரு
கொழும்பு - 11

செப்டம்பர் 10 - 14 திகதிகள்

ஓ. சே. கந்தசாமி

புத்துலகத் தோற்றத்துக்கு
புதுமைக் குரல் கொடுத்த

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்

கவிஞருடைய நினைவெயாட்டி இக் கட்டுரை பிரசரிக்கப்பெற்றது

பாரதியின் தோற்றத்துக்குப் பின்பு கவிதைவானிலே புதுமை என்ற விடிவெள்ளிதோன்றியது. படித்தவர்களின் பரம்பரை முது சொத்தாக இருந்த கவிதை இலக்கியம் சிறைமீட்கப்பட்டு சுதந்திரமாக சாதாரண மக்களின் நாவிலும் தவழுத் தொடங்கியது. தமிழ் மொழியை பாமர மக்களும் அறிந்து தெரிந்து கொள்ளும் உகையில் யாவருக்கும் பொது என்ற சூழ்நிலை வியாபிக்க ஆரம்பித்தது. ‘மக்கள் இலக்கியம்’ என்னும் புதியகுரல் எழுந்ததும் பாரதி யுகத்தில்தான் என்பதும் தெளிவாகும். பாரதியின் அடிக்கவட்டிலிருந்து அட்சரமும் பிசுகாமல், பண்பாடு பாரம்பரியங்களை மீறுமல் கவிதைத் துறைக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டவர் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரமாவார். அறிமுகப்படுத்துக்கொண்டார் என்பதிலும் பார்க்க ஒரு படி முன்சென்று ‘தமிழ் மக்களை அவருடைய புதுமைக் கவிதைகள் கவர்ந்தன, அதனால் மக்கள் அவரை அறிந்து கொண்டார்கள் என்பதே சாலப் பொருத்தமாகும்.

தான் வாழ்கின்ற சமுதாய அமைப்பு பஞ்சமும், வஞ்சமும்

சுரண்டல் கொடுமையும் நிறைந்து வளர்ந்தோங்கி இருந்தால் அந்த ஈனநிலை கண்டு உள்ளம் துவண்டு அதை மாற்றி அமைத்துப் புதியஉலகம் படைப்பதற்கு மனித சக்தியின் மீது நம்பிக்கைவைத்து அந்த அமைப்பைத் தகர்த்தெறிவதற்கு கவிதைக்களை தொடுப்பவனே உண்மையான கவிஞருவான். இத்தகைய ‘சக்தி’ கவிஞர் கல்யாணசுந்தரனுரிமைகளை இழையோடி நிற்கின்றது. சமுதாயத் தின் செவிட்டுச் செவிப்பறையை அதிரச்செய்து புத்துணர்வை ஊட்டவல்ல கவிதா சக்தி கவிஞரின் உள்ளத்திலே ஊற்றெற்றுத்தது. ஆமைகளாய், ஊமைகளாய் அடங்கி ஒடுங்கி வாழும் மக்கள் சமுதாயம் நல்வழியையும், வாழ்வுக்கு ஒளியையும் பெற்றுக்கொள்ள கவிதை துணைப்புரியவேண்டும்.

சாதாரண விவசாயக் குடும்பத்திலே பிறந்த கவிஞர் கிராமியச் சூழல் என்ற காவியப்பள்ளியிலே அனுபவ ஞானம் என்ற ஆய்வுகூடத்தில் தேறினார்ஏழை எளிய மக்களின் இன்பதுன்பங்களும், எழில் தவழும் வாழ்க்கை ஜாலங்களும் அவர்பாடல்களின் பராக்கக் காணக்

கூடியதாய் இருக்கிறது. கவிதை எழுதுவது மாத்திரமல்ல இசை யோடினைந்த இனபத் தமிழில் பாடவும் வல்லவராய்த் திகழ்ந்தார். பல தொழில் துறைகளில் நாட்டங்கொண்ட கவிஞரவர்களுக்கு ஒன்றும் ஒத்துவரவில்லை. பல அலைச்சல்களுக்குப் பின்பு புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் சந்திப்புக் கிட்டியது. அவரோடுருந்தகாலத்தில் 'அகல்யா' என்ற புனைபெயில் பத்திரிகை களுக்குப் பாடல்கள் எழுதி வந்தார். அவருடைய பாடல்களை பாரதிதாசன் பலமுறை பாராட்டி ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொடுத்தார் அந்த உந்தலுடன் மென்மேலும் கவிதைகளை எழுதிக் குவித்தார். கவிதைத் துறையில் நல்ல பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் கிட்டியதால் அந்தத் துறையையே தனக்கேற்ற துறையாகத் தேர்ந்துகொண்டார்.

ஏழூமக்களின் பரிதாப நிலையை - மன அவசங்களை கவிதை உருவும் கொடுத்து செயல் ஊக்கத்துக்குத் தூண்டிய பெருமை காரர்க்குரியதாகும். வறுமையையும் கொடுமையையும் ஒழிக்க வேண்டுமானால் மனதிலுள்ள அச்சங்களை அகற்றி துணிவுகொள்ளவேண்டுமென்பது கவிஞர்சொல்லித்தரும் பாடமாகும்

இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை கவிஞர். துண்பம் மறைந்து இன்பம் மலரும் சகாப்தம் உதயமாகுமென்று காலதேச வர்த்தமானப்படி உணர்ந்தார். துயரம் மண்டி வாழும் உழைப்பாளர்குலத்துக்கு அண்மிவரும் சமூகமாற்றத்தில் நம்பிக்கையுட்டி, மக்கிக் கிடந்தவர்களுக்கு புது உலகம் நெருங்குகிறது என்ற களிப்புச் செய்தியை உள்ளத்திடத்துடன் கூறுகின்றார்,

இந்த உணர்வு, மனத்தினை, புதுமையின் மலர்ச்சிக்கான துடிப்பு எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும் இருக்காது. வருங்காலத் தில் வளமான சமூக அமைப்பை உருவாக்க வேண்டுமென்று விளையும் மக்கள் கவிஞர்களுக்கே இந்தப் பேருணர்வு கிளர்ந்தெழுவது இயல்பு. அத்துடன் சரிந்துவிழும் சமுதாய அமைப்புக்கு மரணசீதம் பாடுகின்றார். சமுதாயத்தில் ஒதுங்கி வாழுந்தவர்களைத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தது பட்டுக்கோட்டையாளின் கவிதைகள்.

'உண்மை ஒருநாள் வெளியாகும்
-அதில்
உள்ளங்க ளௌலாம் தெளிவாகும்
பொறுமை ஒருநாள் புலியாகும்
-அதற்கு
பொய்யும் புரட்டும் பலியாகும்'

என்ற பாடல் ஏமாற்றுக் காரர்களின்தும் வேஷதாரிகளின்தும் பொய்களும் புரட்டுக்களும் பொசுக்கப்பட்டு உண்மையின் நிலை உருவாகும் என்றும் புத்துலகச் சிருஷ்டியின் நம்பிக்கை ஓளியுடன் திகழ்வதைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டுகிறது சமுதாயச் சதிகாரர்களின் வீழ்ச்சி புயற்காற்றில் அகப்பட்ட மரங்கள்போல திமுதிமுவென சரிந்து வீழும். நேரமையற்ற பேர்கள் வீழவும் நீதியை நிலைநாட்டவுமான ஆயுதமாக நின்று பட்டுக்கோட்டையாளின் கவிதைகள் கொடுமைகளை அழிக்கும். காலவெள்ளத்தால் கடந்துநிற்கின்ற - கருத்துக்கள் நிறைந்த அவரது கவிதைகள் மனிதகுலம் வாழும்நாள் வரை வாழும். கவிஞரின் புகழும் வாழும்.

10000
40000/-

P. I. FERNANDO
SPECIALISED OPTICIAN
AND DENTAL WORK
51 MAIN STREET
JAFFNA

ஓர் முறை
விஜயம் செய்யங்கள்

கண்ணாடி கொடுப்பவர்கள்
அழகிய பற்களைக்கொண்டு
 உயர்ந்த முறையில்
 சிறந்த வகையில்
 வெகு திறமையாக
 நவீன முறையில்
பல் கட்டுப்பவர்.

P. I. பெர்னுன்டோ
51A, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

நவீன பாதரட்சைகளுக்கு

பிரகாஸ் ஸ்ரோர்

31-33, கஸ்தாரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

Registered as a Newspaper in Ceylon

தூத்தில் சிறந்தது

விலையில் குறைந்தது

உற்பத்தியாளர்:

வெள்ளியம்பதி,
அளவெட்டி.

60, கல்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம். முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான் பொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் மூலமாக அச்சிக்கப்பட்டிருப்பது.